Sfânta fecioară şi muceniţă Pelaghia din Tars

(4 mai)

Sfânta şi slăvita muceniţă fecioară Pelaghia a trăit în oraşul Tars din provincia Cilicia, în Asia Mică în vremea domniei împăratului Diocleţian, fiind fiica unor păgâni de vază. După ce a auzit de Iisus Hristos de la nişte prieteni creştini, a crezut în El şi a hotărât să se păstreze fecioară, închinându-şi toată viaţa Domnului. De vreme ce Pelaghia nu putea fi clintită din credinţa ei, împăratul a osândit-o să fie arsă de vie în văpaia focului aprins într-un viţel de metal.Când torţionarii au sfâşiat hainele de pe ea, Pelaghia s-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci şi rostind rugăciuni de laudă şi slavă lui Dumnezeu, a intrat în viţelul de metal încins până la roşu de foc. Ea s-a topit acolo într-o clipeală de ochi, precum ceara. Astfel a luat cu cinste mucenicia fecioara Pelaghia, la anul 287. Prăznuirea sa se face pe 4 mai.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 3
În această lună, ziua a patra - Sfânta muceniță Pelaghia (Minei) 6
Canon de rugăciune către Sfânta muceniţă Pelaghia din Tars..... 15
Rugăciune pentru paza fecioriei și a dreptei credințe către Sfintele mucenițe Tecla, cea întocmai cu apostolii, Doroteea din Cezareea Capadociei, Eufrasia și Iuliana din Nicomidia, Pelaghia și Iustina din Antiohia Siriei, Agata și Lucia din Sicilia, Drosida, Cecilia, Agnia și Lucia din Roma dimpreună cu toate Sfintele mucenițe fecioare (a episcopului Macarie Drăgoi) 22
Imnografie 27
Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfintei fecioare şi muceniţe Pelaghia 28
Sfânta muceniță Pelaghia - drumul spre sfințenie 38
Sinaxar - Pomenirea Sfintei mucenițe Pelaghia cea din Tars..... 39
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinxar - Sfânta muceniţă Pelaghia 42
Iulian Dumitraşcu - Sfânta muceniţă Pelaghia din Tars; Sfânta Monica, mama Fericitului Augustin 43
Proloagele - Pomenirea Sfintei muceniţe Pelaghia, cea din Tarsul Ciliciei († 303-305) 47
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfintei muceniţe Pelaghia din Tars 49
Cântare de laudă la Sfânta muceniţă Pelaghia..... 51
Orthodoxwiki - Pelaghia din Tars 53
Wikipedia - Pelaghia din Tars 57
Icoane..... 60

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

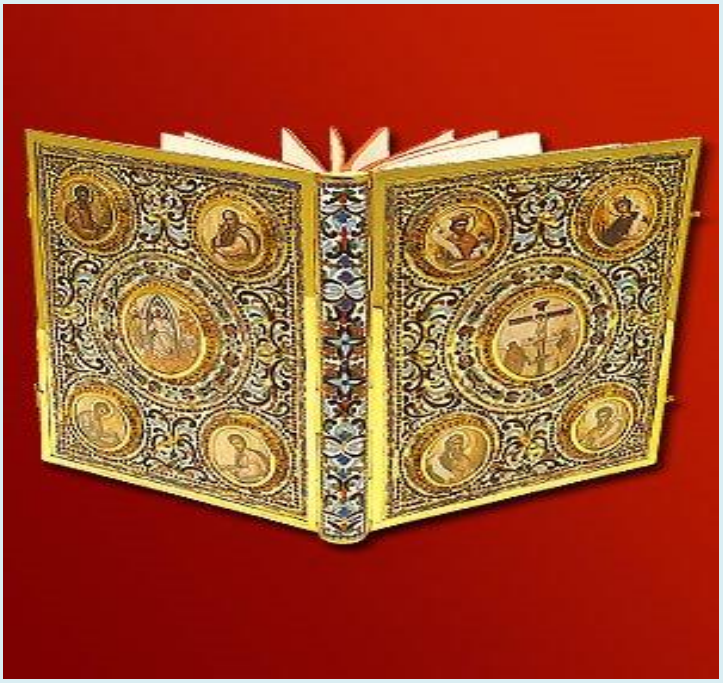

Ev. Matei 15, 21-28

21.Şi ieşind de acolo, a plecat Iisus în părţile Tirului şi ale Sidonului.
22.Şi iată o femeie cananeiancă, din acele ţinuturi, ieşind striga, zicând: Miluieşte-mă, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este rău chinuită de demon.

23.El însă nu i-a răspuns nici un cuvânt şi apropiindu-se, ucenicii Lui Îl rugau, zicând: Slobozeşte-o, că strigă în urma noastră.
24.Iar El, răspunzând, a zis: Nu sunt trimis decât către oile cele pierdute ale casei lui Israel.
25.Iar ea, venind, s-a închinat Lui, zicând: Doamne, ajută-mă.
26.El însă, răspunzând, i-a zis: Nu este bine să iei pâinea copiilor şi s-o arunci câinilor.
27.Dar ea a zis: Da, Doamne, dar şi câinii mănâncă din fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor.
28.Atunci, răspunzând, Iisus i-a zis: O, femeie, mare este credinţa ta; fie ţie după cum voieşti. Şi s-a tămăduit fiica ei în ceasul acela.

Apostol

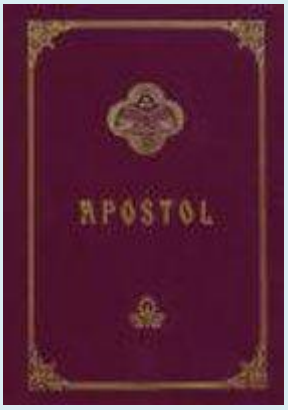

Epistola către Galateni a Sfântului apostol Pavel

Ap. Galateni 3, 23-29; 4, 1-5

23.Iar înainte de venirea credinţei, noi eram păziţi sub Lege, fiind închişi pentru credinţa care avea să se descopere.
24.Astfel că Legea ne-a fost călăuză spre Hristos, pentru ca să ne îndreptăm din credinţă.
25.Iar dacă a venit credinţa, nu mai suntem sub călăuză.
26.Căci toţi sunteţi fii ai lui Dumnezeu prin credinţa în Hristos Iisus.
27.Căci, câţi în Hristos v-aţi botezat, în Hristos v-aţi îmbrăcat.
28.Nu mai este iudeu, nici elin; nu mai este nici rob, nici liber; nu mai este parte bărbătească şi parte femeiască, pentru că voi toţi una sunteţi în Hristos Iisus.
29.Iar dacă voi sunteţi ai lui Hristos, sunteţi deci urmaşii lui Avraam, moştenitori după făgăduinţă.

1.Zic însă: Câtă vreme moştenitorul este copil, nu se deosebeşte cu nimic de rob, deşi este stăpân peste toate;
2.Ci este sub epitropi şi iconomi, până la vremea rânduită de tatăl său.
3.Tot aşa şi noi, când eram copii, eram robi înţelesurilor celor slabe ale lumii;
4.Iar când a venit plinirea vremii, Dumnezeu, a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege,
5.Ca pe cei de sub Lege să-i răscumpere, ca să dobândim înfierea.

În această lună, ziua a patra - Sfânta muceniță Pelaghia (Minei)

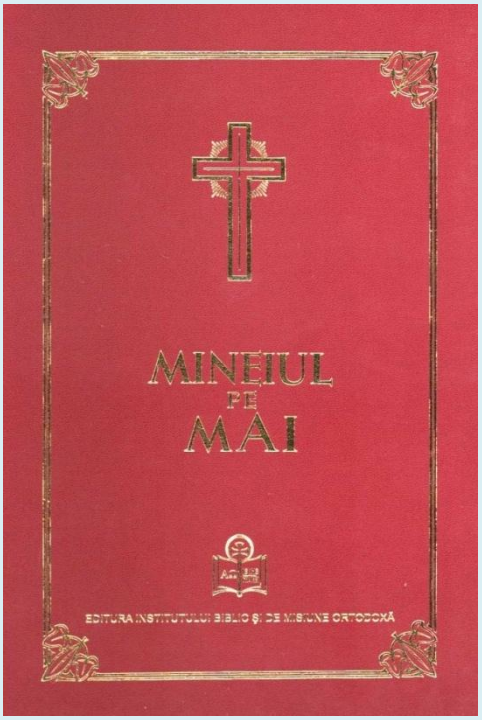

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., Stihirile pe 6, ale praznicului 3 şi ale muceniţei 3, glasul al 4-lea

Stihirile muceniţei, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn celor ce...

Dorind Botezul cel prea cinstit şi sfinţit şi mântuitor Pelaghia muceniță, cu osârdie l-ai căutat şi aflând pe cel ce te-a învăţat taina, degrab cu veselie şi cu bucurie, ai alergat către Cela ce ai dorit, şi te-ai învrednicit vedeniilor celor străine, vrednică de minune, şi ca o tânără ai alergat după Mirele tău.

Părăsind lumea cea de pe pământ, ca pe o vremelnică şi stricăcioasă şi lesne veştejitoare, cu toată osârdia te-ai vânat, după dumnezeiască buna cuviinţă, ca ceea ce este pururea stătătoare, şi ca una ce are bucurie totdeauna şi veselie şi curăție, şi ai avut şi fecioria, lauda mucenicilor, strălucind întru amândouă.

Necuprins şi negrăit, este noianul minunilor tale Pelaghie prea lăudată; căci poftind pe Hristos, cu inimă curată şi prea întreagă, ai defăimat chinurile şi arderile focului, şi muncile. Pentru aceea ca pe una ce eşti cu suflet viteaz, te-a făcut pe tine locuitoare în cămara cea cerească, Mirele, Mântuitorul sufletelor noastre.

Slavă..., Şi acum... a praznicului

Stihoavna Penticostarului.

Troparul muceniței, glasul al 4-lea: Mieluşeaua Ta, Iisuse, Pelaghia, strigă cu mare glas: Pe Tine, Mirele meu, Te iubesc şi pe Tine căutându-Te, mă chinuiesc şi împreună mă răstignesc, şi împreună mă îngrop cu Botezul Tău; şi pătimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine; şi mor pentru Tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără prihană, primeşte-mă pe mine, ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ţie. Pentru rugăciunile ei, ca un milostiv, mântuieşte sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., a praznicului

Canoanele al praznicului, cu Irmosul, pe 8 şi al sfintei pe 4.

Canonul Sfintei Pelaghia

Cântarea 1

Irmos: Adâncul Mării Roşii cu urme neudate, pedestru trecându-l Israel cel de demult, cu mâinile lui Moise în chipul crucii, puterea lui Amalec în pustie a biruit.

Înotând eu în noianul minunilor tale, dă-mi mie acum vânt al Duhului mucenițâ a lui Hristos, Pelaghia prea lăudată şi mă îndreptează către limanul cel lin al laudelor tale.

Fiind dată din pruncie Ziditorului tău, după conştiința cea mai dinainte, te-ai lepădat de dragostea celor stricăcioase, Pelaghia prea slăvită și bărbăteşte ai călcat patimile cu putere dumnezeiască cinstită.

Slavă...

Poftind să primeşti baia cea dumnezeiască a Botezului, şi aflând pe lucrătorul de cele sfinte al lui Hristos, ai alergat către dânsul, şi împărtăşindu-te băii, te-ai făcut plină de dumnezeiască lumină, mucenițâ Pelaghia.

Şi acum..., a Născătoarei

Mai sfântă decât cele sfinte te-ai arătat Fecioară prea curată, căci ai purtat în braţe pe Sfântul sfinţilor, pe Hristos care cuprinde toată zidirea, cu puterile cele dumnezeieşti.

Cântarea a 3-a

Irmos: Se veseleşte de Tine Biserica...

Ca un pământ bun ce ai primit seminţe cuvântătoare, muceniță a lui Hristos prea înţeleaptă, acelea le-ai lucrat cu îndestulare.

Slavă...

Sârguindu-te ca o aleasă, te-ai îndreptat către Stăpânul şi Dumnezeu, muceniță a lui Hristos slăvită, întărindu-te cu dumnezeieştile învăţături.

Şi acum..., a Născătoarei

Ridicat-ai o cinstită, chipul meu cel căzut, născând pe Cela ce arătat este pricinuitor ridicării celei mai presus de fiinţă.

Irmosul: Se veseleşte de Tine Biserica Ta, Hristoase, strigând: Tu eşti puterea mea, Doamne şi scăparea şi întărirea.

Condacul sfintei, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Urând cele vremelnice, şi împărtăşindu-te bunătăţilor celor cereşti, pentru chinuire ai primit cunună, Pelaghia prea cinstită, şi pâraiele sângiurilor ca un dar ai adus Stăpânului Hristos. Roagă-te să ne mântuiască pe noi din nevoi, cei ce cinstim pomenirea ta.

Sedealna, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Înfierbântându-ţi-se sufletul de dragostea lui Hristos, vitejeşte ai intrat în arama cea lucrată, care era arsă foarte tare, de Dumnezeu cugetătoare Pelaghia, şi te-ai făcut Stăpânului tău jertfă cu bun miros. Pentru aceasta astăzi luminat prăznuim prea sfântă pomenirea ta.

Slavă..., Şi acum..., a praznicului

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica pe Tine, Soarele dreptăţii, a stat întru a sa rânduială, precum se cuvine, strigând: Slavă puterii Tale, Doamne!

Fiind îmbrăcată cu porfira Stăpânului, prin baia naşterii celei de a doua, prea mărită, te-ai dezbrăcat de toată porfira cea veselitoare a vieţii, muceniță Pelaghia, prea cinstită.

Pofta frumuseţilor celor cereşti, a întunecat poftele cele de pe pământ, purtătoare de chinuri. Pentru aceea te-ai într-aripat, strigând către Hristos şi zicând: Slavă puterii Tale, Doamne.

Slavă...

Părăsind credinţa cea necurată, ai alergat către credinţa lui Hristos înţelepţeşte, muceniță Pelaghia pururea pomenită, călcând toată înşelăciunea idolilor, ceea ce eşti cuprinsă de Dumnezeu.

Şi acum..., a Născătoarei

Neispitită de nuntă ai născut, o Fecioară şi după naştere iarăşi te-ai arătat Fecioară. Pentru aceea cu glasuri neîncetate, şi cu credinţă neîndoită strigăm ţie: Stăpână, bucură-te.

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea, în lume ai venit, Lumina cea sfântă care întorci din întunericul necunoştinţei pe cei ce Te laudă pe Tine cu credinţă.

Ai putut să strici trufia vrăjmaşului, prea lăudată Pelaghia, întărindu-te cu Crucea şi cu darul Stăpânului.

Slavă...

Acum te bucuri cu adevărat, căci te-ai împreunat cu Mirele tău, ţinând făcliile muceniciei şi ale fecioriei, prea luminată.

Şi acum..., a Născătoarei

Domnul S-a sălăşluit întru tine Maica lui Dumnezeu, zidind din nou pe om, care a căzut la stricăciune din înşelăciunea şarpelui.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas...

După lege logodindu-te cu Hristos, ai alergat pe calea muceniciei, urmând după Mirele tău, şi ai năzuit la limanul cel prea lin.

Slavă...

Cunună prea frumoasă a dreptăţii ţi s-a împletit creştetului tău, cugetătoare de Dumnezeu Pelaghia muceniță purtătoare de cunună, căci ai păzit credinţa nevătămată până la sfârşitul tău, muceniţă.

Şi acum..., a Născătoarei

Mai întâi a vărsat şarpele cel prea viclean otrava în urechile Evei, iar tu numai singură o ai scuturat Maica lui Dumnezeu, născând pe omorâtorul lui.

Irmosul: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă, Doamne, Biserica strigă către Tine, de sângele dracilor curăţindu-se, cu sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Condacul şi Icosul praznicului.

Sinaxar

În această lună în 4 zile, pomenirea Sfintei muceniţe Pelaghia cea din Tars.

Stih: Pelaghia luciul nevoinței înotând,
Ca o corabie în liman, cu trupul în cuptor ars intrând.
În a patra zi cu adevărat,
Pe Pelaghia în bou de aramă ars o a aruncat.

Aceasta a fost din Tars, pe vremile împăratului Diocleţian, de aceea auzind de credinţa în Hristos, şi dorind ca să afle care era, văzu în vis pe episcopul botezând. Apoi cerând voie de la maica sa ca să meargă la o doică a ei, ea se duse la episcopul, care fiind pornit din dumnezeiasca rânduială, o primi şi o boteză. De care înţelegând fiul împăratului, care era logodit cu dânsa, şi venind la multă întristare de dragostea ce avea spre dânsa, se omorî singur. Iar Diocleţian trimiţând şi aducând pe fecioară, şi neputând să o întoarcă de la credinţa lui Hristos, a ars un bou de aramă, şi aruncă pe sfânta într-însul, în care şi-a luat şi sfârşitul şi cununa mărturisirii.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Ilarion, făcătorul de minuni.

Stih: Cunoscut-am pe Ilarion cu firească blândă aşezare.
Carele face minuni şi după a sa în mormânt mutare.

Acesta din tinereţe, crucea Domnului pe umeri ridicând a urmat Stăpânului celui răstignit şi patimile trupeşti supunându-le duhului a primit bogat dar de minuni de la Dumnezeu: Adică a vindeca feluri de boli şi a izgoni dracii. Căci închizându-se pe sine într-o mică căsuţă, şi aflându-se afară de toată tulburarea şi strălucit fiind cu toată nepătimirea, a primit dumnezeiescul dar al preoţiei, întru mulţi ani răbdând aspra petrecere, şi de toţi fiind minunat pentru nenumăratele lui minuni.

Căci certa vietăţile ce stricau seminţele odrăslite, şi rana grindinei o a oprit, şi pământul cel însetat l-a adăpat cu curgeri de ploaie, şi repejunea râului, ca Elisei o a despărţit şi a trecut. Şi pe mâna cea uscată a oarecăruia creştin o a vindecat, şi orbilor vedere a dăruit, şi picioarele şchiopilor şi slăbănogilor le-a îndreptat, şi altele prea multe minuni făcând spre slava adevăratului nostru Dumnezeu. Aşa şi-a dat cinstitul său suflet, făcătorului său.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Nichifor, egumenul Mânăstirii Midichiei cu pace s-a săvârşit.

Stih: Dumnezeiască cunună de bunătate a luat,
Dumnezeiescul Nichifor, din viaţă fiind mutat.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului Nichifor cel ce s-a liniştit în cele mai pustii locuri ale muntelui Atonului şi a scris prea înţeleptul meşteşug, pentru rugăciunea minţii, ce se află la Filocalie pag. 889, cu pace s-a săvârşit.

Stih: Ţie, o părinte Nichifore, datorăm a mulţumi cu adevărat,
Pentru meşteşugul rugăciunii, ce în viaţă ne-ai lăsat.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Atanasie, episcopul Corintului care a adormit pe vremile împărăţiei lui Vasile şi a lui Constantin, la anii nouă sute cincizeci și şapte.

Stih: Cuviincios este lui Atanasie laudă aducând.
Căci bunătatea vrednică de laudă a fost alegând.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor părinţi: Afrodisie, Leontie, Antonie, Mei, Valerian şi Macrovie şi a mulţimii celor ce împreună cu ei, au mărturisit

în Schitopoli. Şi se săvârşeşte soborul lor în cinstita biserică a Sfântului şi prea lăudatului apostol Iacov, fratele Domnului care se află înlăuntrul cinstitului locaş al Preasfintei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarei, la Halcopratie.

La Afrodisie:

Stih: Cine este acesta ce a întins grumazul la sabie,
Afrodisie însuşi, zice Afrodisie.

La Leontie, Antonie şi Mei:
Stih: Leontie şi doi împreună nevoitori,
Au alergat la sabie ca leii cei alergători.

La Valerian şi Macrovie.
Stih: Peste capetele a doi mucenici focul s-a ridicat,
Şi acoperământ lor spre nevoinţă le-a închegat.

Tot în această zi, pomenirea scoaterii moaştelor Sfântului Lazăr, prietenul lui Hristos şi a purtătoarei de mir Mariei Magdalena, care această scoatere a fost pe vremea lui Leon filosoful şi iubitorul de Hristos, la anul opt sute nouăzeci. Şi se face soborul lor în prea cinstita mânăstire făcută de acest împărat pe numele Sfântului Lazăr. Şi se prăznuieşte împreună şi târnosirea Sfintei Biserici din această mânăstire.

La Magdalena:
Stih: Tu şi moartă vieţuieşti deşi în cetate eşti tăcând,
Mario, căci ca şi mai-nainte oarecare uimire se pare a fi având.

La aşezarea moaştelor aceleiaşi Sfinte Mariei Magdalena în Constantinopol.
Stih: Maria lui Hristos iarăşi, Rabuni, îi zice grăind,
Iar Hristos zice: Ce ? Cetatea mă acoperă în al său mormânt.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii Iui Avraam oarecând în Babilon văpaia cuptorului au călcat, cu laude strigând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Arzându-te de dumnezeiescul sângele lui Hristos, şi răbdând organul cel ars ca un cuptor, muceniţă strigai: Bine eşti cuvântat în Biserica slavei Tale, Doamne.

Slavă...

Cel ce îmbracă Cerul cu nori, te-a împodobit cu dumnezeiască haină pe tine, mărită, ceea ce ai fost dezbrăcată, muceniță, care cântai: Bine eşti cuvântat în Biserica slavei Tale, Doamne.

Şi acum..., a Născătoarei

Ceea ce eşti locaş sfinţit dumnezeiesc al Celui Preaînalt, bucură-te, că prin tine s-a dat bucuria Născătoare de Dumnezeu celor ce strigă: Binecuvântată eşti tu între femei, ceea ce eşti prea curată.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi...

Ca o muceniță prea frumoasă şi adevărată a lui Hristos, ai teologhisit puterea Lui, învățând cu dumnezeiesc cuget pe toţi prea lăudată, şi ai tras către buna credinţă noroade care cântau: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Logodindu-te arătat cu Hristos, ai stins toată pornirea tiranului, izvorând noian de înţelepciune Pelaghia prea cinstită; şi cu două diademe te-ai împodobit muceniță, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Şi acum..., a Născătoarei

Pe Fiul din Tatăl cel fără început, şi pe Duhul Sfânt mărturisim noi credincioşii, zicând, că S-a întrupat din tine Preacurată, Cuvântul cel singur născut, care este împreună fără de început cu Tatăl şi cu Dumnezeiescul Duh, şi strigăm: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Irmosul:
Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Mâinile întinzându-şi Daniil, gurile leilor cele deschise în groapă le-a încuiat şi puterea focului a stins, cu bună faptă încingându-se, tinerii cei iubitori de dreaptă credinţă, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, piatra cea netăiată...

Nu poate cuvântul să spună laudele tale Pelaghia, căci izvorăşti noian de minuni cu puterea şi cu darul Mirelui tău. Pe care şi acuma roagă-L, să se mântuiască toţi cei ce te laudă pe tine.

Ai încetat de a dori, mireasă purtătoare de cunună, învrednicindu-te a sta înaintea doririi celei desăvârşite muceniță Pelaghia şi ai dobândit deplin desfătarea îndulcirii celei veşnice.

Slavă...

Roagă pe Mirele tău să se dea lumii pace, muceniță Pelaghia cugetătoare de Dumnezeu, păzind Biserica de supărări, şi luminând cu darul pe cei ce te laudă.

Şi acum..., a Născătoarei

Arătatu-te-ai Fecioară şi Maică, mai presus de fire Născătoare de Dumnezeu, căci ai zămislit pe Cuvântul lui Dumnezeu, născându-L pe Dânsul întrupat, prin care acum mântuindu-ne, pe tine Născătoare de Dumnezeu te slăvim.

Irmosul: Hristos, piatra cea netăiată de mână, cea din capul unghiului, din tine muntele cel netăiat Fecioară, s-a tăiat, adunând firile cele osebite pentru aceasta veselindu-ne, pe tine Născătoare de Dumnezeu te slăvim.

Luminânda și Stihoavna praznicului. Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială și Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfânta muceniţă Pelaghia din Tars

Troparul Sfintei muceniţe Pelaghia din Tars, glasul al 4-lea: Mieluşeaua Ta, Iisuse, Pelaghia, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc şi pe Tine căutându-Te mă chinuiesc şi împreună mă răstignesc şi împreună mă îngrop cu Botezul Tău şi pătimesc pentru Tine, ca să împărăţesc întru Tine şi mor pentru tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primeşte-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ţie pentru rugăciunile ei, ca un milostiv, mântuieşte sufletele noastre.

Cântarea 1

Irmos: Adâncul Mării Roşii cu urme neudate, pedestru trecându-l Israel cel de demult, cu mâinile lui Moise în chipul crucii, puterea lui Amalec în pustie a biruit.

Stih: ***Sfântă muceniţă Pelaghia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înotând eu în noianul minunilor tale, dă-mi mie acum vânt al Duhului, muceniţă a lui Hristos prea lăudată, Pelaghia şi mă îndreptează către limanul cel lin al laudelor tale.

Stih: ***Sfântă muceniţă Pelaghia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind dată din pruncie Ziditorului tău, după cunoştinţa cea mai dinainte, te-ai lepădat de dragostea celor stricăcioase, prea mărită Pelaghia şi bărbăteşte ai călcat patimile cu putere dumnezeiască, cinstită.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Poftind să primeşti baia cea dumnezeiască a botezului şi aflând pe lucrătorul de cele sfinte al lui Hristos, ai alergat către Dânsul şi împărtăşindu-te băii, te-ai făcut plină de dumnezeiască lumină, muceniţă Pelaghia.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Mai sfântă decât cele sfinte te-ai arătat, Fecioară preacurată, căci ai purtat în braţe pe Sfântul sfinţitor, pe Hristos, care cuprinde toată zidirea, cu puterile cele dumnezeieşti.

Cântarea a 3-a

Irmos: Se veseleşte de Tine Biserica...

Stih: ***Sfântă muceniţă Pelaghia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un pământ bun ce ai primit seminţe cuvântătoare, muceniţă a lui Hristos prea înţeleaptă, acelea le-ai lucrat cu îndestulare.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sârguindu-te ca o aleasă, te-ai îndreptat către Stăpânul şi Dumnezeu, muceniţă a lui Hristos mărită, întărindu-te cu dumnezeieştile învăţături.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ridicat-ai, o, cinstită, chipul meu cel căzut, născând pe Cela ce învederat este pricinuitor ridicării celei mai presus de fiinţă.

Irmosul: Se veseleşte de Tine Biserica Ta, Hristoase, strigând: Tu eşti puterea mea, Doamne şi scăparea şi întărirea.

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica pe Tine, Soarele dreptăţii, a stat întru a sa rânduială, precum se cuvine, strigând: Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Sfântă muceniţă Pelaghia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind îmbrăcată cu porfira Stăpânului, prin baia naşterii celei de a doua prea mărită, te-ai dezbrăcat de toată porfira cea veselitoare a vieţii, muceniţă Pelaghia prea cinstită.

Stih: ***Sfântă muceniţă Pelaghia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pofta frumuseţilor celor cereşti, a întunecat poftele cele de pe pământ, purtătoare de chinuri pentru aceea te-ai într-aripat, strigând către Hristos şi zicând: Slavă puterii Tale Doamne.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Părăsind credinţa cea necurată, ai alergat către credinţa lui Hristos înţelepţeşte, muceniţă Pelaghia pururea pomenită, călcând toată înşelăciunea idolilor, ceea ce eşti cuprinsă de Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Neispitită de nuntă ai născut, o, Fecioară şi după naştere iarăsi te-ai arătat fecioară pentru aceea cu glasuri neîncetate şi cu credinţă neîndoită, strigăm ţie: Stăpână, bucură-te.

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea, în lume ai venit, Lumina cea sfântă care întorci din întunericul necunoştinţei pe cei ce Te laudă pe Tine cu credinţă.

Stih: ***Sfântă muceniţă Pelaghia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ai putut să strici trufia vrăjmaşului, prea lăudată Pelaghia, întărindu-te cu Crucea şi cu harul Stăpânului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Acum te bucuri cu adevărat, căci te-ai împreunat cu Mirele tău, ţinând făcliile muceniciei şi ale fecioriei, prea luminată.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Domnul S-a sălăşluit întru tine, Maica lui Dumnezeu, făcând din nou pe om, care a căzut în stricăciune din înşelăciunea şarpelui.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas...

Stih: ***Sfântă muceniţă Pelaghia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

După lege logodindu-te cu Hristos, ai alergat pe calea muceniciei, urmând după Mirele tău şi ai năzuit la limanul cel prea lin.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cununa prea frumoasă a dreptăţii şi s-a împletit creştetului tău, cugetătoare de Dumnezeu Pelaghia, muceniţă purtătoare de cunună căci ai păzit credinţa nevătămată, până la sfârşitul tău muceniţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Mai întâi a vărsat şarpele cel prea viclean otrava în urechile Evei, iar tu numai singură o ai scuturat, Maica lui Dumnezeu, născând pe omorâtorul lui.

Irmosul: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă Doamne, Biserica strigă către Tine, de sângele demonilor curăţindu-se, cu sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Condac, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Urând cele vremelnice şi împărtăşindu-te de bunătăţile cele cereşti, pentru chinuire ai primit cunună, prea cinstită Pelaghia şi pâraiele sângiurilor ca un dar ai adus Stăpânului Hristos roagă-te să ne mântuiască pe noi din nevoi, cei ce cinstim pomenirea ta.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii Iui Avraam oarecând în Babilon văpaia cuptorului au călcat, cu laude strigând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Stih: ***Sfântă muceniţă Pelaghia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arzându-te de dumnezeiescul sânge al lui Hristos şi răbdând organul cel ars ca un cuptor, muceniţă strigai: Bine cuvântat eşti în Biserica slavei Tale, Doamne.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cel ce îmbracă cerul cu nori, te-a împodobit cu dumnezeiască haină pe tine, mărită, ceea ce ai fost dezbrăcată, muceniţă, care cântai: Bine cuvântat eşti în Biserica slavei Tale, Doamne.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ceea ce eşti locaş sfinţit dumnezeiesc al Celui preaînalt, bucură-te că prin tine s-a dat bucuria, Născătoare de Dumnezeu, celor ce strigă: Binecuvântată eşti tu între femei, ceea ce eşti prea curată Stăpână.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi...

Stih: ***Sfântă muceniţă Pelaghia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca o muceniţă prea frumoasă şi adevărată a lui Hristos, ai teologhisit puterea Lui, învăţând cu dumnezeiesc cuget pe toţi prea lăudată şi ai atras către dreapta credinţă popoare care cântau: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Logodindu-te luminos cu Hristos, ai stins toată pornirea tiranului, izvorând noian de înţelepciune prea cinstită Pelaghia şi cu două diademe te-ai împodobit muceniţă strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe Fiul din Tatăl cel fără de început şi pe Duhul Sfânt mărturisim noi credincioşii zicând, că S-a întrupat din tine preacurată, Cuvântul cel singur născut, care este împreună fără de început cu Tatăl şi cu Dumnezeiescul Duh şi strigăm: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Mâinile întinzându-şi Daniil, gurile leilor cele deschise în groapă le-a încuiat şi puterea focului a stins, cu bună faptă încingându-se, tinerii cei iubitori de dreaptă credinţă, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, piatra cea netăiată...

Stih: ***Sfântă muceniţă Pelaghia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nu poate cuvântul să spună laudele tale, Pelaghia, căci izvorăşti noian de minuni cu puterea şi cu harul Mirelui tău pe care şi acuma roagă-L, să se mântuiască toţi cei ce te laudă pe tine.

Stih: ***Sfântă muceniţă Pelaghia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ai încetat de a dori, mireasă purtătoare de cunună, învrednicindu-te a sta înaintea doririi şi celei desăvârşite, muceniţă Pelaghia şi ai dobândit deplin desfătarea îndulcirii celei veşnice.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Roagă pe Mirele tău să se dea lumii pace, muceniţă Pelaghia, cugetătoare de Dumnezeu, păzind Biserica de supărări şi luminând cu Darul pe cei ce te laudă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Arătatu-te-ai Fecioară şi Maică mai presus de fire, Născătoare de Dumnezeu, căci ai zămislit pe Cuvântul lui Dumnezeu, născându-L pe Dânsul întrupat prin care acum mântuindu-ne, pe tine Născătoare de Dumnezeu te mărim.

Irmosul: Hristos, piatra cea netăiată de mână, cea din capul unghiului, din tine muntele cel netăiat Fecioară, s-a tăiat, adunând firile cele osebite pentru aceasta veselindu-ne, pe tine Născătoare de Dumnezeu te slăvim.

Sedelna, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Înfierbântându-ţi-se sufletul de dragostea lui Hristos, vitejeşte ai intrat în cuptorul cel lucrat din aramă, care era ars foarte tare, de Dumnezeu cugetătoare

Pelaghia şi te-ai făcut Stăpânului tău jertfă cu bun miros pentru aceasta, astăzi luminat prăznuim prea sfântă pomenirea ta.

Rugăciune pentru paza fecioriei și a dreptei credințe către Sfintele mucenițe Tecla, cea întocmai cu apostolii, Doroteea din Cezareea Capadociei, Eufrasia și Iuliana din Nicomidia, Pelaghia și Iustina din Antiohia Siriei, Agata și Lucia din Sicilia, Drosida, Cecilia, Agnia și Lucia din Roma dimpreună cu toate Sfintele mucenițe fecioare (a episcopului Macarie Drăgoi)

https://doxologia.ro/video-rugaciune-pentru-paza-fecioriei-dreptei-credinte-catre-sfmc-tecla-dimpreuna-cu-sfintele

***

Sfintelor mucenițe Tecla, cea întocmai cu apostolii, Doroteea din Cezareea Capadociei, Eufrasia și Iuliana din Nicomidia, Pelaghia și Iustina din Antiohia Siriei, Agata și Lucia din Sicilia, Drosida, Cecilia, Agnia și Lucia din Roma, dimpreună cu toate Sfintele mucenițe fecioare, făclii de Dumnezeu aprinse v-ați făcut întru dreapta credință, alungând întunericul păgânesc și cel al patimilor stricăciunii. Cu osârdie și curaj ați păzit dreapta credință și fecioria trupului, pe chinuitorii ucigași de creștini înfruntând și cununile muceniciei dobândind.

O, Sfântă Tecla cea întocmai cu apostolii, prima între mucenițe, alesul vlăstar al Iconiei, care la auzul propovăduirii Sfântului apostol Pavel, de dragostea lui Hristos te-ai rănit și ai făgăduit că nici părinții tăi, nici mânia, nici amenințările sau chinuirile tiranilor fără de omenie nu te vor mai despărți de Mirele tău cel ceresc.

Tu, cea prea cinstită, primind binecuvântarea „apostolului neamurilor”, care ți-a fost sprijin și întărire, împreună cu Sfântul Barnaba, prin rugăciune fierbinte ai

înduplecat pe Dumnezeu să stingă cu rouă din cer rugul pe care te-au urcat idolatrii. Fiarele sălbatice cele asmuțite asupra ta le-ai îmblânzit, la care minune păgânii au exclamat: „Mare este Dumnezeul creștinilor!”

Tu, cea aleasă dintre miresele lui Hristos, din pustia Seleuciei și pe sacerdoții păgâni ai chemat la baia Botezului, multe semne și minuni săvârșind cu puterea Preasfintei și de viață Făcătoarei Treimi.

Sfântă întâi mare mucenița Tecla, cea grabnică ajutătoare celor care se nevoiesc cu bună rânduială și sunt cuprinși de felurite suferințe și chinuri, roagă-te pentru noi, dimpreună cu toate celelalte mucenițe fecioare, ocrotitoarele monahiilor care se afierosesc Domnului.

O, Sfântă mucenița Doroteea, mult iubitoare de feciorie, ocrotitoare a grădinarilor, odraslă aleasă a Cezareei cea din Capadocia, tu, la credință ai întors și cununa muceniciei ai mijlocit surorilor care, din pricina persecuțiilor, oarecând lepădaseră numele de creștin. Cumplitele suplicii cu credință ai îndurat pentru Hristos, cântând cu bucurie imnele Paradisului.
Tu, cea care pe aristocratul păgân Teofil, cel care în batjocură ți-a cerut de îndată câteva mere și flori din grădina Mirelui tău, l-ai rușinat când în pânză nepătată i-ai adus trei mere și trei trandafiri, ofrande dăruite ție de înger, la care minune, săvârșită în friguroasa lună a lui februarie, acela îndată s-a făcut creștin, primind și el cununa slavei mucenicilor.

O, Sfântă mucenița Eufrasia din Nicomidia, tu, care în vremea cumplitei persecuții a împăratului Maximian te-ai rugat lui Dumnezeu să păstreze neîntinată a ta feciorie, iar pe tiranii cei fără de omenie, atrași nebunește de frumusețea chipului tău, cu dumnezeiască înțelepciune i-ai biruit. Călăii au crezut cuvântului tău că ierburile arătate de tine sunt asemenea unei armuri și pot să stea chiar și împotriva ascuțișului sabiei, iar, când te-ai oferit să îi încredințezi de aceasta prin propriul exemplu, au lovit cu putere, coborând pe sfințitul tău creștet cununa muceniciei cea dăruită ție de Hristos.

O, Sfântă mucenița Iuliana din Nicomidia, iubitoarea de feciorie, ocrotitoarea bolnavilor și izgonitoarea demonilor, tu, care din părinți bogați te-ai născut și înțelepciunea ai iubit, mântuirea ai dorit și Botezul creștin în ascuns ai primit.

Tu, cea care pe Hristos, Singurul Mire, ai dorit, suferind bătăi și chinuri din invidia celui rău, care în propriile-i unelte i-a transformat pe tatăl tău și pe guvernatorul cel idolatru. Tu, cu exemplul mărturisirii, 500 de bărbați și 130 de femei de la păgânism ai convertit, suferind cu ei moarte martirică.

O, Sfântă muceniță Pelaghia din Antiohia Siriei, deși aveai doar 15 ani, soldații cei fărădelege ai crudului împărat Dioclețian voiau să siluiască fecioria ta, dar te-ai rugat Mântuitorului și ai ales moartea martirică decât căderea în păcat.

Pentru iubirea curăției, însuși marele Ioan Gură de Aur te-a proslăvit în al său cuvânt, lăudând întreaga ta înțelepciune pe care ai păzit-o cu prețul vieții.

O, Sfântă muceniță Iustina din Antiohia Siriei, tu, care te-ai dăruit Mirelui Ceresc și ai ales să trăiești viață de feciorie, tu, care ai stat împotriva avansurilor pătimașului tău pretendent, care, în nebunia sa de a te cuceri, a apelat la vrăjitorul Ciprian, cel care a slobozit împotriva ta, a familiei tale și a întregului oraș cohorte de demoni și vrăji cumplite, încercând să te momească, dar, văzând că tăria acestora e neputincioasă în fața rugăciunilor tale, s-a convertit și el, până la urmă, și a primit cununa martiriului alături de tine în zilele lui Dioclețian.

O, Sfântă muceniță Agata, deși erai doar o adolescentă, ai socotit bogăția căii creștine mai presus de bunăstarea părinților tăi, alegând să te afierosești Mântuitorului încă din pruncie.

La nebunia guvernatorului Quintian, care încerca să te seducă, ai răspuns cu păzirea neclintită a îndemnurilor lui Hristos. Văzând tiranul că nici un chin nu folosește, a poruncit să te arunce în temniță, unde însuși Petru, verhovnicul apostolilor, a îngrijit rănile tale înainte de a-ți încredința sufletul în mâinile Domnului. Mare este jertfa ta, mare este și îndrăzneala pe care ai câștigat-o înaintea lui Dumnezeu, salvând cu sfintele tale rugăciuni orașul Catania, atunci când a erupt vulcanul Etna.

O, Sfântă muceniță Lucia din Siracuza, după ce ai împărțit averea ta săracilor, ai ales calea fecioriei de dragul lui Hristos. Orbirea celui care, stăpânit de patimi și neacceptând refuzul tău de a-i deveni soție, ai înfrânt-o cu puterea rugăciunii și a îndelungii răbdări. Însă pătimașul bărbat te-a denunțat guvernatorului că ești creștină, fiind condamnată să suferi rușinea prostituției, însă cu tărie de la Dumnezeu ai stat nemișcată, păstrându-ți puritatea. Fiind supusă la multe chinuri, ai răspândit cu și mai multă putere tuturor lumina lui Hristos, devenind ocrotitoarea și vindecătoarea celor cuprinși de orbire sufletească și trupească.

O, Sfântă muceniță Drosida, fiica împăratului Traian, cea care în ascuns uceniță a lui Hristos erai și ajutai pe sfinți să culeagă trupurile martirilor și să le îngroape ca niște odoare de mare preț. Tu, care, împreună cu alte cinci creștine, ai fost capturată de soldații tatălui tău și aruncată în închisoare, văzând mucenicescul sfârșit al acestora și dorind să intri la Nunta Fiului cu haina sufletului luminată și curată, ai primit de la Dumnezeu, Botezul dorinței și apoi, neso-

cotind rugăminţile tatălui tău după trup, la locaşurile Părintelui ceresc ai năzuit, primind, prin Botezul sângelui, cununa cea neveştejită a muceniciei.

O, Sfântă muceniţă Cecilia, în cetatea vestită a Romei te-ai născut şi din fragedă pruncie pe Hristos ai slujit, făgăduind să trăieşti în feciorie toată viaţa. Dar când părinţii tăi au vrut să te căsătorească, pe Domnul ai rugat fierbinte ca logodnicul tău, Valerian, să creadă şi el şi astfel să îţi păzeşti legământul.

Primind Botezul împreună cu fratele său, Tiburtie, cinstitul Valerian s-a făcut pildă multor creştini, împreună cu tine virtuţile cele alese cu râvnă lucrând. Dar, arestat fiind pentru misiunea creştină pe care o împlinea, pe tine avându-te ca mijlocitoare şi împreună rugătoare, pe călăul cel fără de omenie de la rătăcirea idolilor l-aţi întors. Dându-vă, aşadar, împreună sufletul lui Iisus, Mirele cel Ceresc, cu scump sângele vostru pământul aţi sfinţit.

O, Sfântă muceniţă Agnia, care te-ai jertfit în cetatea Romei ca o mielușea pentru Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii, tu, care din părinţi creştini te-ai născut şi Domnului I te-ai închinat din pruncie. Tu, care ai refuzat să fii mireasa altui mire şi pe eparhul cel rău credincios l-ai refuzat, drept pentru care te-a trimis într-o casă de desfrânări pentru a întina evlavia şi fecioria ta, deşi erai doar o copilă, însă un înger al Domnului îţi era alături, păzindu-te de toţi cei se apropiau de tine cu gânduri necuvioase.

Iar tu, o, *Sfântă muceniţă Lucia din Roma*, care, cu înţelepciunea cea de negrăit dăruită ţie de Domnul, ai întors la credinţa creştină pe guvernatorul Rix, care încerca să te convingă să te lepezi de Hristos şi, împreună cu el, şi alţi 24 de creştini, ai primit cununa nepieritoare, păzindu-ţi întreagă fecioria.

Pentru aceasta, cu multă dragoste vă cinstim, însă, iarăşi, vrăjmaşul mântuirii noastre, nesuferind a voastră cinstire şi mărturie pentru întreaga feciorie, cu gând viclean, în aceste vremuri în care oamenii au slăbit în credinţă, caută de multe ori ca sărbătoarea voastră să o prefacă în ocară.

Sfintelor fecioare mucenițe, cumplite vremuri pentru creştini trăim! Dreapta credinţă este batjocorită, cele firești sunt răstălmăcite şi vrăjmăşite, căsătoriile întru silnicie sunt schimbate după legea desfrânării, împotriva legii lui Dumnezeu, iar îndemnurile spre patimile cele ruşinoase trupeşti ca un foc au cuprins întreaga lume. Într-un astfel de cuptor al ispitelor stăm noi, creştinii acestui veac. Pentru aceasta venim către voi, Sfintelor mucenițe ale lui Hristos, şi cu lacrimi şi credinţă ne rugăm: Întru curăţie ne întăriţi! Întru credinţă ne ocrotiţi! Cu cei ce urmează Mirelui Hristos ne socotiţi, iar de cei fărădelege ne păziţi şi ne osebiţi. Daţi-ne curaj, înţelepciune, bărbăţie şi dragoste de Dumnezeu şi de aproapele, să putem trece nevătămaţi noaptea acestui veac! Ajutaţi-ne să urmăm Păstorului

Hristos, iar nu lumii! Rugămu-ne vouă, blândelor mielușele, luați aminte la multele noastre neputințe și fiți-ne lumină, zid de apărare, izvor de milă și de faceri de bine acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Notă:

- Sfânta întâia muceniță și întocmai cu apostolii Tecla (sec. I) este sărbătorită la 24 septembrie;
- Sfânta muceniță Doroteea din Cezareea Capadociei († 300) este sărbătorită pe 6 februarie;
- Sfintele mucenițe Eufrasia († 303) și Iuliana din Nicomidia († 304) sunt sărbătorite la 19 ianuarie și 21 decembrie;
- Sfânta muceniță Pelaghia din Antiohia Siriei († 303) este sărbătorită pe 4 mai/ 8 octombrie, iar Sfânta muceniță Iustina din Antiohia Siriei († 304) este sărbătorită pe 2 octombrie, împreună cu Sfântul sfințit mucenic Ciprian, fostul vrăjitor;
- Sfânta muceniță Agata din Catania Siciliei († 251) este sărbătorită pe 5 februarie;
- Sfânta muceniță Lucia din Siracuza Siciliei († 304) este sărbătorită la 13 decembrie;
- Sfânta muceniță Drosida, fiica împăratului Traian († 115/116), este sărbătorită la 22 martie;
- Sfânta mCecilia din Roma († 232) este sărbătorită la 22 noiembrie;
- Sfânta muceniță Agnia din Roma († 304) este sărbătorită la 21 ianuarie;
- Sfânta muceniță Lucia din Roma († 301) este sărbătorită pe 6 iulie.

Imnografie

Condacul Sfintei muceniţe Pelaghia din Tars: Urând cele vremelnice, şi împărtăşindu-te de bunătăţile cele cereşti, pentru chinuire ai primit cunună, prea cinstită Pelaghia, şi pâraiele sângiurilor ca un dar ai adus Stăpânului Hristos. Roagă-te să ne mântuiască pe noi din nevoi, cei ce cinstim pomenirea ta.

Troparul Sfintei muceniţe Pelaghia din Tars: Mieluşeaua Ta, Iisuse, Pelaghia, strigă cu mare glas: Pe Tine, Mirele meu, Te iubesc şi pe Tine căutându-Te, mă chinuiesc şi împreună mă răstignesc, şi împreună mă îngrop cu Botezul Tău; şi pătimesc pentru Tine, ca să împărăţesc întru Tine; şi mor pentru Tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără prihană, primeşte-mă pe mine, ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ţie. Pentru rugăciunile ei, ca un milostiv, mântuieşte sufletele noastre.

Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfintei fecioare şi muceniţe Pelaghia

Diocleţian, păgânul împărat al Romei, pornind prigoana în toată lumea asupra creştinilor, mulţi din ei fugeau în munţi, temându-se de mânia tiranului, iar ***cei mai tari în credinţă şi cei ce se temeau mai mult de Dumnezeu decât de oameni, petreceau în Sfintele Biserici, rugându-se Domnului să-i întărească în nevoinţe şi să-i facă biruitori asupra vrăjmaşilor.***

În acea vreme era în Tars, cetatea Ciliciei, un episcop cu numele Clinon, care pe mulţi elini, adică păgâni, aducându-i la adevăratul Dumnezeu şi botezându-i, ca un bun păstor îi împreuna cu turma lui Hristos şi îndemna pe fiecare cu sfaturi folositoare de suflet, ca să stea cu bărbăţie pentru Hristos Domnul său şi să-şi pună pentru Dânsul sufletul, aşteptând să ia de la Dânsul cununa biruinţei în Împărăţia Cerurilor. De aceasta auzind împăratul Diocleţian, fiind atunci în Cilicia, a poruncit să caute pe acel episcop, încuind porţile cetăţii Tarsului, ca să nu scape. Înştiinţându-se episcopul prin dumnezeiască descoperire, mai înainte de vreme a ieşit în taină din cetate, neştiind nimeni, de vreme ce încă nu venise ceasul lui şi se ascundea împreună cu alţi creştini prin munţi şi prin pustietăţi. Neputând împăratul să afle pe episcop şi-a întors mânia sa spre aceia pe care i-a botezat episcopul şi prinzându-i, i-a aruncat în temniţă.

În acea cetate era o fecioară cu numele Pelaghia, de neam bun şi bogat, minunată la frumuseţe, înţeleaptă şi plină de frica lui Dumnezeu. Auzind ea de la creştini despre Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, s-a aprins de dragostea

Lui, crezând într-Însul, şi şi-a pus în minte să nu se însoţească cu nimeni din oamenii pământeşti cei muritori şi stricăcioşi, ci să se facă mireasa Mirelui Celui ceresc, Care este fără de moarte şi nestricăcios, dorind foarte mult Sfântul Botez. Înştiinţându-se ea că episcopul creştin a fugit din cetate, s-a întristat şi s-a mâhnit cu duhul, dorind ca să-l vadă şi să primească botezul din mâinile lui, pentru că nu-l văzuse, ci numai auzise de dânsul. Ea avea maică văduvă elină, căreia îi tăinuia credinţa şi dorinţa ei cea întru Hristos.

În vremea aceea, auzind fiul împăratului de frumuseţea cea minunată a Pelaghiei şi într-adins vrând s-o vadă, a trimis la dânsa bărbaţi cinstiţi, dorind să o ia de soţie, lucru de care era foarte bucuroasă mama Pelaghiei. Dar, ***fericita fecioară Pelaghia, însemnându-se cu semnul Sfintei Cruci, a răspuns fără frică: "Eu m-am logodit cu Fiul lui Dumnezeu, cu Împăratul cel fără de moarte".*** Întorcându-se trimişii, au spus fiului împăratului cele auzite din gura fecioarei. Atunci, umplându-se el de mare mânie, voia să se răzbune, dar nu îndată, pentru că nădăjduia că se va lega fecioara şi se va învoi la dorinţa lui.

Pelaghia a zis către mama sa: "Voiesc să mă duc la doica mea, pentru că nu am văzut-o de mult". În acea vreme, doica petrecea într-un sat, afară din cetate. De aceea s-a gândit să se ducă la dânsa, pentru că poate să afle pe episcopul creştin, de care auzise în taină de la oarecare creştini în ce loc s-a ascuns. Dar mama sa, fiind învăţată de diavol, nu s-a învoit cu cererea ei, ci în tot chipul o oprea, zicându-i: "Nu-ţi este cu putinţă, o, fiică, să te duci acum acolo, ci vei merge altădată". Pentru aceasta Pelaghia era mâhnită. **În noaptea aceea i s-a arătat ei Domnul în chipul episcopului Clinon, negrăind nimic către dânsa, ci numai arătându-i asemănarea episcopului.** Fecioara se miră de bărbatul ce i se arătă în vedenie, că faţa lui era cinstită şi prea luminată, iar îmbrăcămintea minunată. Deşteptându-se din somn, a trimis în taină pe doi oameni credincioşi ai săi în temniţa unde erau ţinuţi creştinii în legături, ca să-i întrebe pe dânşii cum este chipul episcopului. Ducându-se aceia şi cercetând de asemănarea feţei episcopului, s-au întors, spunând Pelaghiei cele ce au văzut, iar ea s-a minunat, pentru că toate cele ce spuneau ei, se asemănau cu vedenia cea din somn şi a cunoscut din aceasta, că în adevăr a văzut pe episcopul Clinon.

Deci ea se bucura cu duhul, iar cu inima dorea să-l vadă la faţă. Pentru aceasta se ruga lui Dumnezeu, zicând: ***"Învredniceşte-mă, Doamne, ca să văd pe slujitorul Tău, pe vestitorul bunătăţilor Tale şi nu mă lipsi pe mine de tainele Tale cele sfinte!"***

Apropiindu-se către maica-sa, a zis: "Doamnă, mama mea, mă rog ţie, lasă-mă să mă duc la doica mea, că de mult n-am văzut-o. Iar maica-sa, deşi nu voia să-i dea voie, însă în cele din urmă s-a învoit a o lăsa, de teamă să n-o mâhnească şi să se îmbolnăvească. Deci, a poruncit să se pregătească carete, cai şi multe slugi

şi a împodobit-o cu porfiră împărătească, cu podoabe de aur şi cu pietre scumpe, ca pe o fecioară logodită cu fiul împăratului; iar pe lângă dânsa a pus slugi şi fameni credincioşi. Astfel, aşezând-o într-o caretă aleasă, a trimis-o, zicându-i: "Mergi sănătoasă, fiica mea şi cu ale mele cuvinte te închină doicii tale!" Pelaghia s-a dus bucurându-se în cale, înconjurată de o mulţime de slugi.

După ce s-a depărtat de cetate, ca la zece stadii, s-a apropiat de un munte oarecare cu păduri şi unul din slujitori, cu numele Longhin, a văzut pe un bărbat cinstit, pogorându-se din munte. Acela era episcopul Clinon care, după purtarea de grijă a lui Dumnezeu, i s-a întâmplat de a întâmpinat pe cei ce veneau. ***Cunoscându-l Longhin, cel ce era în ascuns creştin, a zis către altul ce era asemenea în taină creştin: "Frate Iuliane, cunoşti pe bărbatul ce vine înaintea noastră? Acesta este omul lui Dumnezeu, episcopul Clinon, prin care a străbătut slava în tot Răsăritul cu minunile făcute de dânsul şi înştiinţându-se împăratul, l-a căutat mult şi nu l-a aflat; pentru aceea a pornit prigoană împotriva creştinilor".*** Vorbind acestea între ei, Longhin şi Iulian, cei doi fameni pe care Pelaghia îi trimisese în temniţă la creştini ca să-i întrebe pentru asemănarea feţei episcopului, au auzit cele vorbite şi îndată au vestit Pelaghiei cele ce auziseră.

Pelaghia a poruncit să oprească careta şi ieşind dintr-însa, a mers pe jos în întâmpinarea omului lui Dumnezeu, iar slugilor le-a poruncit ca să fie departe şi să se odihnească sub copacii dumbrăvii, pentru că nu voia ca elinii cei necuraţi să audă tainele Sfintei credinţe.

Apropiindu-se către omul lui Dumnezeu, i-a urat de bine, zicându-i: "Bucură-te, slujitorul lui Hristos!"

Iar episcopul a răspuns: "Fiică, fie pacea Hristosului meu cu tine".

Zis-a Pelaghia: "Bine este cuvântat Dumnezeu, Cel ce mi-a arătat mie în vedenie asemănarea feţei tale şi te-a trimis pe tine la mine, ca să mântuieşti sufletul meu din pierzare. Deci, acum rogu-te pe tine, pentru Dumnezeul Căruia Îi slujeşti, spune-mi oare tu eşti Clinon, episcopul creştinilor?"

Răspuns-a acela: "Eu sunt păstorul oilor celor cuvântătoare ale lui Hristos, care se nădăjduiesc a câştiga viaţa cea veşnică".

Iar Pelaghia a zis către dânsul: "Şi ce poruncşti oilor cuvântătoare ca să poată avea viaţă veşnică?"

Zis-a episcopul: ***"Le învăţ cunoştinţa Tatălui, a Fiului şi a Sfântului Duh şi le povăţuiesc la viaţa cea plăcută lui Dumnezeu, în frica şi în dragostea lui Iisus Hristos!"***

Zis-a Pelaghia: "Spune-mi, părintele meu, ce este mai ales şi mai de trebuinţă celor ce voiesc să se unească cu Dumnezeul tău?"

Zis-a episcopul: ***"Îţi vestesc botezul, întru iertarea păcatelor şi întru viaţa veşnică, că mai mult decât acela nimic nu este mai de trebuinţă".***

Căzând Pelaghia la picioarele episcopului, îl ruga, zicând: "Miluieşte-mă, stăpâne, şi-mi dă acel dar, că de când ai început a vorbi cu mine, lumina lui Dumnezeu a răsărit în inima mea şi mă lepăd de satana, de îngerii lui, de meşteşugurile lui şi de idolii cei fără de suflet pe care i-am urât demult ca pe nişte netrebnici şi care nu sunt pricinuitorii vieţii, ci ai morţii şi ai pierzării veşnice. Iar acum rog pe Dumnezeul cel ceresc că, deşi sunt nevrednică a fi mireasa Fiului Său, Care mi-a luminat inima mea, totuşi cred că Acela este soarele dreptăţii".

Episcopul, auzind nişte cuvinte ca acelea, se miră de osârdia ei cea atât de mare către Dumnezeu, bucurându-se de dânsa cu duhul. Ridicându-şi mâinile spre cer, a zis: ***"Dumnezeule şi Părinte al Domnului nostru Iisus Hristos, Cel ce şezi în cer şi ai chemat pe această fecioară întru cunoştinţa Ta, trimite ei Sfântul Botez al iubitului Tău Fiu". Aşa rugându-se episcopul, deodată un izvor de apă vie a izvorât din pământ înaintea lor. Şi, văzând episcopul, a preamărit pe Dumnezeu, zicând: "Mare eşti Dumnezeul nostru Tată, Fiule şi Duhule Sfinte, că ai dat botezul ca moştenire fiilor omeneşti spre viaţa veşnică. Şi acum, Doamne, ştiutorul de inimi, Tu ştii smerenia robului Tău, că mă ruşinez a boteza pe fecioara aceasta. Deci, Tu, Atotputernice, rânduieşte cu purtarea Ta de grijă şi mă învaţă ce mi se cade să fac!"***

Pelaghia a zis către dânsul: "Stăpâne şi părinte, s-a auzit rugăciunea ta; că iată, văd pe doi tineri purtători de lumină, stând la izvor şi ţinând o pânză curată prea luminată. Deci nu te îndoi a mă boteza pe mine!"

Iar episcopul, mulţumind lui Dumnezeu, s-a apropiat de izvor şi a văzut doi îngeri ai lui Dumnezeu, precum îi spusese Pelaghia, care ţineau o pânză mai albă decât zăpada, ca să acopere trupul cel fecioresc. Şi, sfinţind apa, se ruga, zicând: ***"Împărate a toată făptura, Cel ce faci pe îngerii Tăi duhuri şi pe slugile Tale pară foc, fă-mă pe mine vrednic a boteza pe această fecioară, pe care ai trimis-o la mine, s-o aduc Ţie jertfă vie, întru miros de bună mireasmă duhovnicească şi o numără pe ea cu ceata aleşilor Tăi în ziua Împărăţiei***

Tale, şi ia-o cu cele cinci fecioare înţelepte în cămara Hristosului Tău, având aprinsă făclia sa". Sfârşindu-şi rugăciunea, a botezat pe fericita fecioară Pelaghia în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi a împărtăşit-o pe ea cu părticica Trupului lui Hristos, pe care o purta cu sine.

După aceasta Sfânta fecioară Pelaghia s-a închinat episcopului şi sărutând picioarele lui, i-a zis: "Stăpâne al meu şi fericite părinte, roagă-te lui Dumnezeu pentru mine ca să mă întărească pe mine cu Duhul Său cel Sfânt".

Episcopul i-a zis: "Dumnezeul Căruia te-ai dat pe tine, să-ţi trimită ajutor din sfântul Său locaş şi să-ţi dăruiască biruinţă asupra potrivnicului!"

Iar fecioara, fiind plină de multă bucurie de la Sfântul Duh, a zis episcopului: "Părinte, pentru Dumnezeu Cel ce mi-a dat prin tine mântuire, rogu-te pe tine, nu trece cu vederea această rugăminte a mea, de vreme ce prin sfintele tale mâini am luat porfira duhovnicească şi nestricăcioasă a Împăratului Cel veşnic. Deci, de acum nu mi se cuvine mie a purta această porfiră pământească stricăcioasă şi aceste podoabe; ia-le pe acestea tu, părinte şi le vinde, iar preţul să-l împarţi la cei ce au trebuinţă, căci mie de acum toate acestea îmi sunt urâte".

Zis-a către dânsa episcopul: "Deşi îmi este cu neputinţă ca în mâinile mele să iau acestea, însă le voi lua, ca să nu te mâhnesc pe tine, de vreme ce, chemându-l pe Dumnezeu, mă pofteşti pe mine, voi face precum poruncşti".

Zis-a Pelaghia: "Eu am auzit că Domnul nostru zice în Sfânta Evanghelie: Nu poate nimeni să slujească la doi domni; nu puteţi să slujiţi lui Dumnezeu şi lui mamona. Deci şi eu, vrând a-i sluji lui Dumnezeu Unul, lepăd pe mamona!"

Episcopul s-a minunat de înţelegerea ei, apoi, rugându-se pentru dânsa şi binecuvântând-o, s-a dus. Deci, sfânta se bucura întru Duhul Sfânt şi slăvea pe Dumnezeu, mulţumindu-I că a învrednicit-o a primi darurile cele cereşti şi s-a întors la slugile sale cele ce o aşteptau, pe care i-a găsit întunecaţi cu ochii din lucrarea diavolească şi nu puteau să vadă, nici nu ştiau unde se vor duce. Sfânta, cunoscând că aceea li s-a făcut din răutatea vrăjmaşului, a însemnat pe fiecare cu semnul Sfintei Cruci şi îndată a gonit întunericul din ochii lor şi au început a vedea bine, ca şi mai înainte.

Şi au întrebat-o pe ea, zicând: "Unde este omul acela cu care ai vorbit, doamnă? Căci am văzut şi pe o femeie prea luminată stând între voi, care avea pe capul ei două coroane, iar deasupra coroanelor strălucea o cruce". Iar Sfânta Pelaghia le-

a poruncit să tacă. După aceea, a început a-i învăţa pe ei credinţa întru Domnul nostru Iisus Hristos, la care i-au răspuns: "O, doamna noastră, cum nu vom crede în Acela, Care după moarte ne poate izbăvi de muncile cele veşnice şi ne dăruieşte viaţa veşnică în ceruri?" Şi se bucura sfânta de întoarcerea lor şi-i sfătuia să se boteze fără zăbavă.

După acestea, suindu-se în caretă, a mers la doica sa, care a ieşit în întâmpinarea Sfintei Pelaghia şi a văzut-o pe ea cu faţa mai frumoasă decât frumuseţea ei de mai înainte, fiind neîmbrăcată în hainele cele scumpe şi fără de toate podoabele. Şi, primind-o pe ea cu bucurie, a văzut toate obiceiurile ei schimbate, nu ca mai înainte, mândră şi măreaţă; ci acum era smerită, blândă; înainte era limbută, iar acum tăcută; mai înainte se hrănea cu multe feluri de bucate şi dulceţuri, iar acum petrecea în posturi şi în înfrânări, mulţumindu-se cu puţină hrană. Mai înainte îşi petrecea zilele în deşertăciuni şi mângâieri şi nopţile dormind pe pat moale, iar acum cea mai mare parte a zilei o petrecea în rugăciuni şi se odihnea pe pat vârtos, iar noaptea se scula la rugăciune.

Deci, doica a cunoscut că Pelaghia a primit credinţa creştinească şi a început a-i zice: *"Iubita mea fiică, precum cu frumuseţea trupească cea foarte mare ai făcut pe fiul împăratului să se minuneze şi pe toţi cei ce te vedeau, tot aşa cu frumuseţea cea adevărată sufletească, sârguieşte-te ca să fii plăcută Fiului lui Dumnezeu, Împăratul cel veşnic, Căruia te-ai dat pe tine ca mireasă, pentru că în adevăratul Dumnezeu, precum văd, ai crezut. Acela să te întărească pe tine la nevoinţa cea pătimitoare pentru El şi să-ţi dăruiască ţie biruinţă asupra potrivnicului şi cu cunună de dănţuire să te încununeze pe tine întru slava Sa. Deci, du-te cu pace în grabă de la mine, fiica mea, pentru că nu voiesc să zăboveşti în casa mea, căci mă tem de primejdie şi de risipire din partea fiului împăratului, care se mândreşte că te are pe tine ca logodnică. Şi nu numai pe mine singură mă cruţ, că de aş pătimi cu tine, apoi şi răsplătire de la Dumnezeu împreună cu tine aş fi luat, dar cruţ pe tot neamul meu. Pentru că dacă va şti fiul împăratului, care te doreşte pe tine, că tu eşti creştină şi zăboveşti în casa mea, apoi îndată nu numai pe mine singură, ci şi toată casa mea, cu tot neamul meu ne va pierde"*. Nişte cuvinte ca acestea ale doicii auzindu-le Sfânta Pelaghia, plecându-se cu smerită faţă, s-a dus de la ea şi s-a întors la maica sa.

Apropiindu-se Pelaghia de casa sa, i-a ieşit maica ei în întâmpinare, care s-a înspăimântat când a văzut pe Pelaghia că nu e în porfiră împărătească, nici în podoabe, ci în haine proaste; dar nu pricepea cauza. Atunci una dintre slugi, i-a spus ei în taină toate cele ce se făcuseră pe cale, cum Pelaghia a luat credinţa creştinească, botezându-se de episcopul creştinesc.

Auzind aceasta maica ei, s-a făcut ca o moartă şi zăcea pe patul durerii de mâhnire mare. Apoi, venindu-şi în sine şi nezicând nimic fiicei sale, a alergat la

împăratul şi a cerut să-i dea ei ostaşi, ca să-i trimită să caute pe episcopul creştinesc, să-l prindă şi să-l aducă la judecată, pentru că a amăgit pe fiica ei. Şi împăratul i-a dat mulţime de ostaşi înarmaţi, călăreţi şi pedeştri. În acea vreme, fericita Pelaghia, văzând pe maica sa foarte mânioasă, şi-a luat pe famenii ei şi pe câteva slugi care crezuseră în Hristos şi a ieşit cu dânşii în taină din casă, trecând un râu ce se numea Kidnos şi s-au ascuns acolo.

Maica ei, venind în casă cu ostaşii, n-a găsit pe Pelaghia şi căzând într-un îndoit necaz, a trimis pretutindeni ostaşi, ca să caute pe Pelaghia şi pe episcopul Clinon. Deci s-au dus prin toate părţile de prim prejur, întrebând la drumuri, căutând prin munţi şi prin cetăţi şi prin pustietăţi şi nu-i putea afla, fiind acoperiţi de dumnezeiasca sprijinire. Şezând Sfânta Pelaghia pe cealaltă parte de râu, vedea pe ostaşii cei ce o căutau, iar ei, fiind orbiţi, nu o vedeau pe ea, nici pe cei ce erau cu dânsa. ***Sfânta a zis către slugile sale: "Vedeţi oare, că Domnul nostru iubeşte şi acoperă pe robii Săi cei ce nădăjduiesc spre Dânsul?"*** Deci, ostaşii, căutându-i pretutindeni, s-au întors osteniţi la cea care i-a trimis, neaflând nici pe Pelaghia, nici pe episcop. Atunci maica ei mai mult s-a mâhnit şi s-a scârbit şi a rămas abia vie din acea întristare mare.

După aceea, Sfânta Pelaghia, primind sfat bun de la Duhul Sfânt şi aprinzându-se de dragostea Mirelui său cel ceresc, voia să se dea la munci pentru Dânsul. Pentru aceea s-a dus acasă la maica sa şi a început a grăi: ***"Pentru ce te mânii în zadar, o maică? Pentru ce nu voieşti să cunoşti adevărul? Nu te-ai ruşinat oare a trimite ostaşi spre căutarea bărbatului cel sfânt, care cinsteşte pe Dumnezeu cel Atotputernic, pe Ziditorul a toată făptura? Nu te ruşinezi tu a ridica război asupra Dumnezeului ceresc? Nu ştii că episcopul, robul Lui, de ar fi cerut de la Dânsul i-ar fi trimis numaidecât un înger al Său, care într-o clipeală a ochiului ar fi omorât toate cetele oştilor împărăteşti?"***

Sfânta Pelaghia, grăind acestea pentru Domnul nostru Iisus Hristos, sfătuia pe maica sa să cunoască pe adevăratul Dumnezeu, dar n-a sporit întru nimic. Maica sa, fiind orbită cu nebunia şi împietrită cu răutatea, nu lua aminte la cuvintele ei cele insuflate de Dumnezeu, ci a trimis la fiul împăratului, zicându-i: "Iată, logodnica ta s-a însoţit cu Dumnezeul cel ceresc!" Auzind aceasta tânărul, s-a umplut de jale mare şi de întristare şi s-a deznădăjduit cu totul de aşteptarea sa, că se gândea cât de mult tatăl lui muncea pe creştini şi n-a putut pe nici unul să-l plece la gândul său.

El, şezând tulburat şi mâhnit în palatul său, socotea în sine: Dacă Pelaghia a crezut în Dumnezeul creştinesc şi s-a însoţit cu Dânsul, apoi nicidecum nu va voi să se depărteze de Dânsul şi să-mi fie mie soţie. Deci, ce voi face? S-o dau la munci, nu va folosi la nimic, pentru că ştiu cu câtă bucurie creştinii pentru Dumnezeul lor se dau de bunăvoie la toate muncile şi la cea mai cumplită

moarte. Astfel va face şi Pelaghia. Mai iute ar vrea să moară, decât să-mi fie soţie; iar eu mă voi umple de ruşine şi de jale mai mare. Ruşine şi ocară îmi va fi de la creştini, iar jale pentru moartea ei, că o iubesc fără măsură şi nu pot suferi văpaia dragostei ce arde în mine aprinsă. Însă ştiu ce voi face: să nu privesc la muncile ei, ca să nu mă muncesc de durerea inimii rănite de dragoste şi mă voi ucide singur. Pentru că mai bine îmi este ca să mor odată, decât în toate zilele trecându-mă cu vederea şi urându-mă de necaz, cu a cărei dragoste sunt rănit.

Zicând acestea, şi-a scos sabia şi golindu-şi pieptul, l-a rezemat de vârful săbiei cel ascuţit şi a zis, plângând: "Amar de ceasul în care ochii mei au văzut acea frumuseţe, de care nu mă îndulcesc, nici nu mă satur de ea, pentru că îndată mă voi izbăvi de tot necazul". Zicând acestea, s-a înjunghiat cu sabia şi îndată a murit.

Mama Pelaghiei, înştiinţându-se de moartea fiului împăratului, s-a înspăimântat, temându-se de împăratul Diocleţian, ca să nu o piardă cu toată casa şi cu tot neamul ei, răzbunându-şi moartea fiului său. Deci, singură a legat pe fiica sa şi a dus-o la împărat, asupra căreia punea pricina morţii fiului lui şi a dat-o pe ea spre pedeapsă.

Iar Diocleţian, căutând spre ele, a zis cu jale: "Ce aţi făcut voi acum? Aţi omorât pe fiul meu".

Şi a zis mama: "Iată, o, împărate, ţi-am adus-o pe aceasta, care este pricina morţii fiului tău, pe aceasta să o pedepseşti şi să răzbuni moartea fiului tău!"

Văzând Diocleţian frumuseţea cea negrăită a Pelaghiei, cea mai frumoasă decât toate femeile şi însoţitoarele lui, o frumuseţe pe care niciodată n-o văzuse, s-a mutat spre alt gând, dar nu de izbândire, ci de desfrânare şi căuta cum ar întoarce-o pe ea de la Hristos şi s-o ia de femeie pentru el. Atunci îndată a poruncit ca să aducă mulţime de aur şi pietre scumpe înaintea fecioarei, vrând să amăgească pe mireasa lui Hristos, iar mamei ei i-a dat libertate şi o sută de talanţi, pe care, luându-i, s-a dus acasă, bucurându-se cu o bucurie diavolească; iar Sfânta Pelaghia a rămas în palatele împărăteşti, păzindu-se cu cinste de slujnicile împărăteşti.

A doua zi a poruncit împăratul să aducă cu cinste pe sfânta fecioară înaintea lui, iar el şedea cu tot sfatul său de ostaşi întru slava sa. Şi a început înaintea tuturor a grăi către fecioară: "Un lucru poftesc de la tine: să te lepezi de Hristos şi eu te voi lua de soţie şi vei fi cea dintâi în casa mea. Voi pune pe capul tău coroană împărătească şi vom stăpâni împreună toată împărăţia mea şi de voi avea fiu din tine, acela, după mine, va şedea la scaunul meu, împărăţind toată lumea".

Sfânta Pelaghia, umplându-se de dumnezeiască râvnă, a răspuns fără frică: *"O, împărate, ce, ai înnebunit de vorbeşti unele ca acestea către mine? Să ştii cu adevărat că nu voi face voia ta, fiindu-mi greaţă de nunta ta cea urâtă, pentru că am mire pe Hristos, Împăratul cel ceresc. Nici cununa ta împărătească cea deşartă şi de puţină vreme nu doresc; căci îmi sunt gătite la Dumnezeul meu în cereasca împărăţie, trei cununi nestricăcioase: cea dintâi pentru credinţă, că am crezut cu toată inima în adevăratul Dumnezeu; a doua pentru curăţie, că mi-am logodit Lui fecioria mea neîntinată; iar a treia cunună, pentru mucenicie, că voiesc să pătimesc toate muncile pentru Dânsul şi să-mi pun sufletul meu pentru dragostea Lui cea dumnezeiască".*

Auzind Diocleţian aceste cuvinte îndrăzneţe, s-a umplut de mânie şi îndată a poruncit să ardă un bou de aramă, vrând ca aşa să înfricoşeze pe fecioară. Iar după ce a ars boul, încât scotea scântei ca un cărbune aprins, ducea spre el pe sfânta fecioară. Între poporul care privea la acea privelişte, erau mulţi creştini şi preoţi tăinuiţi. Aceia, văzând pe fecioară ducând-o la mucenicie, se rugau pentru ea în taină lui Dumnezeu, ca s-o întărească cu puterea Sa. Deci, împăratul şi boierii, cu toţii sfătuiau pe sfânta fecioară, cu îmbunări şi cu certări, ca să facă voia împăratului, însă după ce fecioara a rămas neclintită ca un stâlp în hotărârea sa, atunci împăratul a poruncit ca s-o dezbrace de toate hainele şi s-o pună pe ea goală înaintea lui.

Văzând sfânta pe cei ce voiau s-o dezbrace, a strigat cu glas mare către Diocleţian: "Adu-ţi aminte, o, împărate, de femeile şi de însoţitoarele tale, căci şi eu port acelaşi trup ca şi acelea". Însă împăratul, fiind plin de pofta cea necurată şi vrând prin vedere să-şi sature ochii cei desfrânaţi de goliciunea feciorească, a poruncit ca s-o dezbrace mai degrabă. Ea, neaşteptând să fie dezbrăcată de mâinile celor necuraţi, însemnându-se cu semnul Sfintei Cruci, îndată s-a dezbrăcat singură de toată îmbrăcămintea sa şi a aruncat-o înaintea feţii împăratului şi stătea goală la privelişte a îngerilor şi a oamenilor, împodobindu-se cu ruşinea cea feciorească ca şi cu o porfiră împărătească şi ocăra pe împăratul, zicând: *"Socotesc, că tu eşti acel şarpe, care a înşelat pe Eva şi l-a îndemnat pe Cain să ucidă pe Abel. Tu eşti diavolul acela, care a cerut pe dreptul Iov de la Dumnezeu să-l ispitească, dar degrabă vei pieri cu sunet, vrăjmaş al lui Hristos, împreună cu toţi cei de un gând cu tine".*

Acestea zicând, şi-a făcut iarăşi semnul Sfintei Cruci şi a alergat singură la boul cel înroşit, neaşteptând până ce o vor arunca pe ea. Dar când s-a apucat cu mâinile de boul acela, îndată cinstitele ei mâini s-au topit ca ceara de iuţimea focului, însă ea, ca şi cum n-ar fi simţit durerea, şi-a băgat capul în fereastra boului şi a intrat cu tot trupul înăuntru, slăvind cu glas mare pe Dumnezeu şi zicând: *"Slavă Ţie Doamne, Unule născut Fiul lui Dumnezeu cel de sus, Care m-ai întărit pe mine neputincioasa la această nevoinţă şi mi-ai ajutat să*

biruiesc pe diavolul şi meşteşugurile lui, Ţie şi Părintelui Tău Cel fără de început, împreună cu Sfântul Duh, se cuvine slavă şi închinăciune în veci".

Astfel şi-a dat sfântul ei suflet în mâinile Celui Preacurat şi fără de moarte Mire al său şi a intrat împreună cu El în cămara cea cerească, în glasul bucuriei şi al cântării cetelor îngereşti. Iar trupul ei cel cinstit s-a topit ca untul în boul cel de aramă şi s-a revărsat ca un mir de bună mireasmă, umplându-se toată cetatea de acea negrăită bună mirosire.

Iar oasele ei cele cinstite, a poruncit păgânul împărat, să le arunce afară din cetate şi le-au dus la un munte ce se numea Linaton. Atunci, mergând patru lei din pustie, şedeau lângă ele, păzindu-le de alte fiare şi de păsările cele mâncătoare de trupuri; iar descoperirea lor s-a făcut de către Dumnezeu fericitului episcop Clinon, atât despre sfârşitul Sfintei Pelaghia, cât şi de oasele ei. Deci, ducându-se episcopul la muntele acela, a găsit cinstitele ei oase şi pe leii aceia şezând lângă ele. Iar după ce au văzut leii pe omul lui Dumnezeu, au mers la el şi plecându-se înaintea lui, s-au întors în pustie.

Deci, episcopul, luând oasele sfintei muceniţe, le-a dus la un loc mai înalt al acelui munte şi le-a pus într-o piatră, unde mai pe urmă, pe timpul împărăţiei lui Constantin, strălucind buna credinţă pretutindeni, a făcut biserică deasupra cinstitelor moaşte ale miresei lui Hristos şi a scris numele sfintei pe acea piatră astfel: "Sfânta fecioară Pelaghia, care s-a dat pe sine lui Dumnezeu şi până în sfârşit s-a nevoit pentru adevăr, aici se odihneşte cu moaştele sale, iar sufletul ei împărăţeşte în cer, împreună cu îngerii întru slava lui Hristos".

Astfel şi-a sfârşit pătimirea Sfânta muceniţă Pelaghia, întru Domnul nostru Iisus Hristos, Căruia I se cuvine slava, împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sfânta muceniță Pelaghia - drumul spre sfințenie

Denunțată pentru credința în Hristos împăratului păgân Dioclețian, nu de oricine, ci chiar de mama ei, Sfânta Pelaghia a fost arsă de vie, după ce a refuzat să renunțe la Hristos și să devină soția împăratului.

***

Născută în cetatea Tars, din părinți păgâni, Sfânta Pelaghia a ales mai târziu să se convertească la creștinism.

Fiul împăratului Dioclețian s-a îndrăgostit de ea și când a aflat că aceasta a primit Sfântul Botez, s-a sinucis.

Chiar mama Sfintei Pelaghia a fost cea care a denunțat-o la împărat, pentru a fi judecată.

Împăratul, captivat de frumusețea ei, i-a spus că îi va oferi toate bunurile de pe pământ, dacă se va lepăda de Hristos și îi va deveni lui soție, dar Pelaghia nici nu voia să audă de o asemenea promisiune.

Atunci împăratul a poruncit să fie arsă de vie, iar mucenița Pelaghia, făcându-și semnul Sfintei Cruci, s-a topit precum ceara, primind cununa biruinței pentru pătimirea ei.

Sinaxar - Pomenirea Sfintei mucenițe Pelaghia cea din Tars

În această lună, în ziua a patra, pomenirea Sfintei mucenițe Pelaghia cea din Tars.

Sfânta Pelaghia din Tars în Cilicia (sud-estul Asiei Mici) a trăit în timpul lui Diocleţian (284-305), sec. al III-lea, fiind fiica unor păgâni de vază. După ce a auzit de Iisus Hristos de la nişte prieteni creştini, a crezut în El şi a hotărât să se păstreze fecioară, închinându-şi toată viaţa Domnului.

Moştenitorul împăratului Diocleţian, un băiat adoptat de acesta, a văzut-o pe fecioara Pelaghia şi rănindu-se de frumuseţea ei a cerut-o de soţie. ***Sfânta fecioară i-a răspuns tânărului că ea s-a afierosit lui Hristos Mirele cel Veşnic şi că nu va avea parte de căsătorie pe pământ.***

Răspunsul l-a mâniat foarte pe tânăr dar a lăsat-o o vreme să se mai gândească. În acelaşi timp, Pelaghia a convins-o pe mama sa să o lase să meargă în vizită la asistenta care a crescut-o în copilărie, vroind, de fapt să-l caute pe Episcopul Linus din Tars care s-a retras în munţi în timpul persecuţiilor împotriva creştinilor şi ea îl căuta ca să o boteze acesta. Pelaghia îl văzuse pe episcop în vis şi a impresionat-o foarte mult. Sfântul a fost cel care a sfătuit-o să se boteze.

Sfânta a pornit la drum să o viziteze pe asistentă, îmbrăcată frumos, într-o trăsură şi însoţită de un alai de servitori, după cum a fost dorinţa mamei sale.

Pe drum, ***prin graţie divină, fecioara l-a întâlnit pe episcopul Licinius, pe care l-a recunoscut imediat din vis, a căzut la picioarele lui şi i-a cerut botezul. La rugăciunile episcopului, un izvor de apă a ţâşnit din pământ.***

Episcopul a făcut semnul crucii peste Sfânta Pelaghia şi în timpul Sfintei Taine a Botezului îngerii au acoperit-o pe cea aleasă cu o mantie strălucitoare. După ce a împărtăşit-o pe fecioară au înălţat rugăciuni de mulţumire împreună lui Dumnezeu şi a lăsat-o să pornească mai departe la drum. Atunci ea şi-a scos hainele cele preţioase şi şi-a lăsat doar o rochie albă, simplă, dându-şi toate ale ei săracilor. Vorbindu-le apoi servitorilor săi despre Iisus Hristos, mulţi dintre ei s-au convertit crezând în Dumnezeu.

Pelaghia a încercat să o convingă pe propria ei mamă să se creştineze dar aceasta, întunecată la minte, a trimis un mesaj fiului împăratului spunându-i că Pelaghia era creştină şi că nu mai vrea să se mărite. Tânărul, disperat că a pierdut-o pe marea sa iubire, s-a aruncat în sabie. Auzind acestea, mama Pelaghiei temându-se de răzbunarea împăratului, a legat-o pe fată şi a dus-o la împărat ca şi pe o creştină răspunzătoare de moartea moştenitorului tronului. Împăratul a fost captivat de frumuseţea fecioarei şi a încercat să o convingă să renunţe la religia ei, promiţându-i toate bunurile de pe pământ dacă îi va fi soţie.

Sfânta fecioară a refuzat oferta împăratului cu dispreţ, spunându-i: "Eşti nebun, împărate, să-mi spui mie acestea. Nu-ţi fac voia şi urăsc căsătoria murdară pe care mi-o propui pentru că eu îl am pe Hristos al meu Mire, Împăratul Cerurilor. Nu vreau coroana ta pământească cea degrabă pieritoare pentru că Domnul mi-a pregătit în cer trei coroane care nu vor pieri niciodată. Prima este pentru credinţa în Dumnezeul adevărat în care am crezut cu toată inima, a doua este pentru curăţie, pentru că mi-am păstrat fecioria în numele Domnului şi a treia este pentru mucenicie pentru că vreau să îndur orice chin pentru El şi să-mi dau sufletul din iubire pentru Hristos."

Diocleţian a condamnat-o pe Pelaghia să fie arsă într-o baie de bronz clocotită. Nelăsând pe călăi să îi atingă trupul, sfânta s-a însemnat cu semnul sfintei cruci şi a intrat în baia clocotită în care toată carnea i s-a topit împrăştiind un miros puternic de mir în tot oraşul. Oasele Sfintei Pelaghia au rămas neatinse şi păgânii le-au luat şi le-au dus undeva în afara oraşului. ***În jurul moaştelor s-au pus patru lei care n-au îngăduit nici unei vieţuitoare să se apropie de ele. Aceştia au păzit moaştele până la venirea episcopului Linus care le-a îngropat cu multă slavă. Mai târziu s-a construit şi o biserică pe locul unde s-au aflat cinstitele moaşte.***

În slujba de pomenire a Sfintei muceniţe Pelaghia din Tars se spune că a fost învrednicită de "minunate vedenii." Ea mai este prăznuită şi în ziua de 7 octombrie.

În timpul împăratului Constantin, (306-337), când persecuţiile împotriva creştinilor au încetat, s-a construit o biserică pe locul de înmormântare a Sfintei Pelaghia.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinxar - Sfânta muceniţă Pelaghia

Sfânta Pelaghia era din Tarsul Ciliciei şi a trăit pe vremea împăratului Diocleţian (284-305), fiind fiica unor păgâni de neam bun. Pelaghia era o fecioară foarte frumoasă, înţeleaptă şi plină de frica lui Dumnezeu, şi însuşi fiul împăratului se logodise cu ea.

Auzind sfânta de Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a primit cu râvnă şi bucurie, de la o slujnică de-a ei care era creştină, lumina cea nouă şi dătătoare de viaţă a Evangheliei lui Hristos. După aceasta, a plecat pe ascuns la episcopul creştinilor, care a botezat-o în numele Preasfintei Treimi.

După ce a primit Botezul creştin, i-a trimis fiului împăratului veste că nu mai doreşte să-i fie soţie pentru că şi-a închinat întreaga viaţă Mirelui ceresc, pe care nu-L va părăsi niciodată.

Auzind acestea, Diocleţian a poruncit ca Sfânta Pelaghia să fie adusă înaintea lui şi, neputând el să o întoarcă de la credinţa în Iisus Hristos, a fost arsă într-o baie de bronz clocotită. Şi aşa a primit fericita cununa muceniciei din mâinile lui Hristos, în ziua de 4 mai.

Iulian Dumitraşcu - Sfânta muceniţă Pelaghia din Tars; Sfânta Monica, mama Fericitului Augustin

Sfânta muceniţă Pelaghia din Tars - A X-a persecuţie declanşată de împăratul Diocleţian a fost una dintre cele mai sângeroase. Creştinii îşi părăseau casele şi toate proprietăţile care le mai aveau şi îşi căutau scăparea prin munţi şi prin păduri.

Furia persecuţiei se abătuse şi asupra oraşului Tars din Cilicia, care a dăruit lumii creştine pe Sfântul apostol Pavel, pe întâiul mucenic şi arhidiacon Ştefan, precum şi pe alţi mucenici şi muceniţe. Printre creştinii care fugeau în munte se afla şi episcopul Klinon care din dorinţa de a nu lăsa singuri pe creştinii refugiaţi în munţi, a luat această hotărâre de a fugi în munţi.

În oraş rămăseseră doar creştinii „tăinuiţi”, adică cei care nu-şi mărturisiseră pe faţă credinţa şi nu primiseră încă sfântul botez. Între aceştia se afla şi Sfânta muceniţă Pelaghia.

Făcea parte din clasa înaltă a societăţii din Tars şi era orfană din tată. Mama ei rămăsese să administreze toate averile rămase şi păstra legăturile cu familiile păgânilor din înalta societate, unii dintre ei având funcţii importante la curtea împărătească din Nicomidia.

Nu se cunosc împrejurările în care Pelaghia a învăţat credinţa în Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Se poate să fi învăţat de la episcopul Klinon sau de la cei doi robi din casa sa, Longhin şi Iulian, care erau creştini în taină. Când a aflat că

episcopul Klinon a fugit în munţi, Pelaghia s-a întristat, deoarece aştepta de mult timp să primească sfântul botez.

Între timp, fiul împăratului Diocleţian a aflat despre frumuseţea Pelaghiei şi a trimis slujitori împărăteşti pentru a o cere de soţie. Nedorind să se căsătorească, Pelaghia a recunoscut în faţa mamei sale şi a slujitorilor imperiali că este creştină, faptă care a atras dispreţul lor. În urma descoperirii acestui adevăr, Pelaghia a reuşit să obţină de la mama ei învoirea de a se duce să îşi viziteze doica.

Pe drum, i-a ieşit în cale episcopul Klinon şi coborând i-a mărturisit credinţa în Iisus Hristos şi dorinţa de a primi sfântul botez. Nefiind nici un izvor în apropiere, episcopul s-a rugat lui Dumnezeu pentru a oferi Pelaghiei, Botezul Domnului nostru Iisus Hristos şi în timp ce se ruga, din pământ a ţâşnit apă şi botezând-o s-au despărţit.

După ce şi-a vizitat doica, Pelaghia a fost dusă la judecată, în faţa împăratului Diocleţian, chiar de mama ei. Chinurile la care a fost supusă Pelaghia nu au făcut-o să renunţe la credinţa creştină, primind în cele din urmă cununa muceniciei.

În timpul împăratului Constantin cel mare (306-337), când creştinii au dobândit libertatea religioasă în urma edictului de la Milan, s-a zidit pe mormântul Sfintei muceniţe Pelaghia o biserică frumoasă.

***

Sfânta Monica s-a născut în orașul african Tagaste în anul 322, din părinți creștini. Nu știm foarte multe despre tinerețile ei, pentru că cele mai multe informații ne sunt oferite de fiul ei, Fericitul Augustin, în capitolul al nouălea al Confesiunilor sale.

Astfel, știm că s-a căsătorit cu Patritius, care era păgân și era angajat al statului roman. Soacra ei nu a agreat-o de la început, dar a cucerit-o prin purtarea ei plăcută. Deși soțul ei nu i-a fost credincios, nu a ridicat niciodată mâna asupra ei pentru că, spunea Sfânta Monica, ea își punea pază gurii în prezența lui. Împreună au avut trei copii: pe Augustin, pe Navigius și pe Perpetua, dar Patritius nu a îngăduit ca prunci să fie botezați.

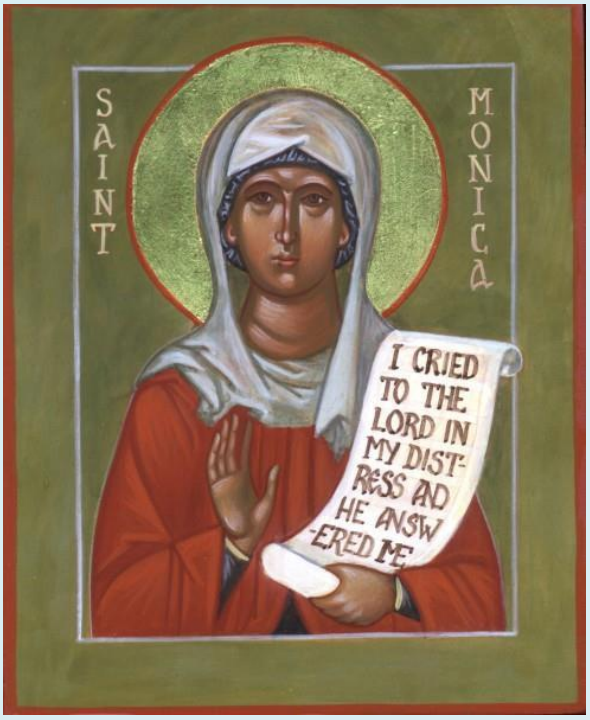

Sfânta Monica

Ajuns la vârsta tinereții, Augustin trăia cu o tânără în Cartagina, având și un copil. Sfânta Monica se ruga cu credință și cu lacrimi atât pentru fiul ei, cât și pentru soțul ei, ca să primească botezul înainte de moarte. Văzându-i rugăciunile și lacrimile vărsate pentru fiul lor, Augustin, soțul ei s-a convertit. Augustin a continuat, însă, să ducă o viață departe de Hristos.

Pe când se afla în Cartagina, Augustin a fost captat de învățătura ereticilor maniheiști. Mama sa s-a tulburat foarte mult și a încercat să-l convingă prin toate mijloacele că nu face ceea ce este bine, dar a avut un vis în care i se spunea să fie răbdătoare și caldă cu fiul ei. Augustin, desigur, nu i-a ascultat argumentele, rămânând în înșelarea maniheană vreme de nouă ani. În tot acest timp, Sfânta Monica nu a încetat să nădăjduiască pentru fiul ei.

A apelat la ajutorul unui episcop care fusese și el în tinerețe maniheist, în speranța că acela îl va putea convinge pe Augustin. Însă episcopul i-a spus că tânărul încă este fascinat de noutatea învățăturilor sectei, dar a încurajat-o, zicându-i: „Du-te pe calea ta și Domnul să te binecuvânteze, pentru că nu este cu putință ca fiul atâtor lacrimi să se piardă”.

Mai târziu, pe când Augustin se afla la Mediolanum (Milano), l-a cunoscut pe Sfântul Ambrozie și a fost cucerit de cuvântul lui. Sfântul Ambrozie, ajungând să o cunoască pe Sfânta Monica, avea o mare prețuire pentru ea.

După ce s-a botezat, Augustin și mama sa Monica s-au hotărât să se reîntoarcă în Africa. Pe drum, în orașul Ostia de lângă Roma, Sfânta Monica a adormit întru Domnul, la vârsta de 56 de ani. A fost înmormântată la Ostia, iar în veacul al șaselea osemintele ei au fost mutate în cripta unei biserici, iar în secolul al XV-lea au fost duse la Roma.

În Apus, Sfânta Monica este considerată protectoarea soțiilor și mamelor ale căror soți și fii au apucat-o pe calea pierzării.

Notă: Sfânta Monica nu este menționată în Sinaxarul Bisericii din Constantinopol (redactat la jumătatea secolului al X-lea). În Apus, cultul ei s-a răspândit destul de târziu, începând cu secolul al XIII-lea.

Nu se știe exact când a pătruns cultul ei în Biserica Ortodoxă, dat fiind faptul că cele mai amănunțite și veridice informații despre Sfânta Monica le oferă chiar Fericitul Augustin, fiul ei, în lucrarea sa Confessiones.

(Viața Sfintei Monica a fost preluată de pe pemptousia.ro)

Proloagele - Pomenirea Sfintei muceniţe Pelaghia, cea din Tarsul Ciliciei († 303-305)

Luna mai în 4 zile: pomenirea Sfintei muceniţe Pelaghia, cea din Tarsul Ciliciei († 303-305)

Această fecioară, Pelaghia, era din Tarsul Ciliciei şi a trăit pe vremea împăratului Diocleţian, fiind fiica unei femei văduve, păgână cu credinţa, dar de bun neam. Şi era Pelaghia minunată, la frumuseţe, înţeleaptă şi plină de frica lui Dumnezeu, încât însuşi fiul împăratului se logodise cu dânsa.

Deci, auzind ea, de la creştini, despre Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, s-a aprins de dragostea Lui, crezând în El şi primind cu râvnă şi bucurie, de la o slujnică a ei, creştină în ascuns, lumina cea nouă şi dătătoare de viaţă a Evangheliei lui Hristos.

Deci, având ea un vis minunat, cu un episcop, ce boteza, s-a învoit, de la mama sa, să meargă să vadă pe o doică a ei, dar s-a dus, în ascuns, la episcopul creştinilor şi mărturisind credinţa ei, prin taina Sfântului Botez s-a creştinat.

Şi stăruia în rugăciune şi în fapte bune, căutând să fie de folos fraţilor ei în credinţă, în vreme de prigoană pentru creştinii de atunci.

Iar mirelui său îi trimise veste că nu mai voieşte să-i fie soţie şi că şi-a închinat viaţa întreagă Mirelui ceresc, pe care nu-L va mai părăsi niciodată.

De aceasta înştiinţându-se, fiul împăratului, fiind în multă întristare, din multă dragoste ce avea pentru ea, şi-a pus singur capăt zilelor, omorându-se cu sabia.

Iar Diocleţian, tatăl său, trimiţând ostaşi, au adus pe fecioară şi, neputând să o întoarcă de la credinţa în Hristos, a poruncit să aprindă un bou de aramă şi s-o arunce în el. Şi aşa Sfânta Pelaghia şi-a luat sfârşitul şi cununa mărturisirii, în ziua de 4 mai.

Dumnezeului nostru slavă!

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfintei muceniţe Pelaghia din Tars

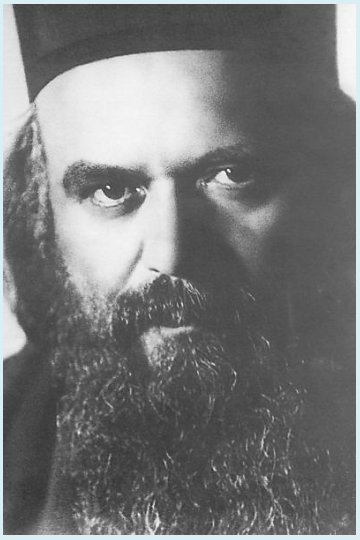

Pelaghia s-a născut în cetatea Tarsului din părinţi păgâni, dar bogaţi şi slăviţi. Auzind despre Hristos şi despre mântuirea sufletului de la alţi creştini, ea a ars de iubire penru Mântuitorul şi s-a făcut creştină cu de-amănuntul.

Dar acelea erau şi timpurile cumplitelor prigoane contra creştinilor. S-a întâmplat că împăratul Diocleţian însuşi a sosit la Tars. În timpul şederii împăratului acolo, fiul împăratului şi moştenitorul tronului imperial s-a îndrăgostit fără întoarcere de Pelaghia şi a voit să o ia de soţie. Pelaghia i-a răspuns prinţului prin maica ei, care era o femeie rea, că ea deja este logodită cu Mirele Ceresc, Hristos Domnul.

Apoi, fugind şi de mama ei cea rea şi de lumescul moştenitor al tronului imperial, Pelaghia 1-a căutat şi 1-a aflat pe Înaltpreasfinţitul Linus, bărbat recunoscut pentru sfinţenia vieţii lui. Acesta a povăţuit-o bine pe fecioara Pelaghia în credinţa creştină şi a botezat-o. Apoi Pelaghia a împărţit săracilor toate marile ei comori şi toate hainele cele scumpe şi s-a întors la maica ei căreia i-a mărturisit că de acum este botezată.

Aflând despre acestea şi pierzând cu desăvârşire orice nădejde de a o vedea pe sfânta fecioară soţie a lui, moştenitorul imperial s-a străpuns cu o sabie, sinucigându-se.

Maica cea rea şi-a denunţat fiica la împăratul, predându-i-o lui pentru judecată, împăratul a rămas fără grai văzând frumuseţea fecioarei şi uitând cu totul despre fiul lui, s-a aprins cu totul de necurata patimă pentru ea.

Dar de vreme ce Pelaghia nu putea fi clintită din credinţa ei, împăratul a osândit-o să fie arsă de vie în văpaia focului aprins într-un viţel de metal.

Când torţionarii au sfâşiat hainele de pe ea, Pelaghia s-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci şi rostind rugăciuni de laudă şi slavă lui Dumnezeu, a intrat în viţelul de metal încins până la roşu de foc. Ea s-a topit acolo într-o clipeală de ochi, precum ceara. Astfel a luat cu cinste mucenicia fecioara Pelaghia, la anul 287.

Rămăşiţele oaselor ei le-a dobândit arhiereul Linus şi le-a îngropat pe un deal, sub o piatră, în timpul împăratului Constantin Copronimul (741-775), în chiar acelaşi loc s-a ridicat o prea frumoasă biserică în cinstea sfintei fecioare şi muceniţe Pelaghia, care s-a jertfit pentru Hristos spre a fi veşnic alături de El în ceruri.

Cântare de laudă la Sfânta muceniţă Pelaghia

Pelaghia înaintea necuratului împărat
Stă la judecată ca un înger de lumină.

Împăratul cel cu chip de fiară către ea cată
Şi-i grăieşte:
„Diademă-mpărătească pe fruntea ta voi pune,
dacă tu între femei îmi vei fi soţie. "

Pelaghia vitează răspunde:
„Îngreţoşător lucru îmi este a mă-nsoţi cu un păgân.
Nicicând, împărate, nu voi fi a ta.
Ce-mi oferi? Coroană de ţărână?
Eu trei cununi de la Domnul meu am,
De la Hristos, veşnicul meu Mire.

Prima cunună-i a credinţei ce-am păzit;
A doua, a fecioriei ce-am păzit;
Şi-a treia a muceniciei mele este.

Nu mai zăbovi, hulitor împărat;
Zdrobeşte mai degrab' ăst trup de ţărână;
Zdrobeşte-l, taie-l, arde-l şi îl macină,

Ca sufletul meu mai curând la nunta-mi s-ajungă.

Ca sufletul meu mai curând
faţa Mirelui meu să o vadă,
Faţa nemuritoare a Mirelui meu,
Mântuitorului meu, Domnul."

Orthodoxwiki - Pelaghia din Tars

Sfânta și slăvita mucenită Fecioară Pelaghia din Tars a trăit în orașul Tars din provincia Cilicia, în Asia Mică [1] în vremea domniei împăratului Diocleţian (284-305). Prăznuirea sa se face pe 4 mai [2].

Viața

Potrivit tradiției Bisericii, Sfânta Pelaghia s-a născut la Tars, în Cilicia, în secolul al III-lea d.Hr. într-o familie nobiliară bogată. Auzind învățătura despre Domnul Hristos de la prieteni și slujitori și poate de la doica ei, probabil și ea creștină, Pelaghia a crezut în Hristos și a hotărât, în taină, să se păstreze fecioară, închinându-și viața lui Dumnezeu.

Fiul adoptiv al împăraratului Diocleţian s-a îndrăgostit de tânăra fecioară și a dorit să o ia de soție. Când a voit să o ceară de soție, Pelaghia i-a răspuns că Îl alesese drept mire pe Domnul Iisus Hristos. Auzind acestea, și nevrând să o silească, fiul împăratului i-a lăsat mai întâi timp de gândire, sperând că, la îndemnurile familiei ei, fecioara avea să se răzgândească, cu timpul.

---

[1] *Orașul Tars, locul de naștere al Sfântului [[apostolul Pavel|apostol Pavel] (FA 21,39 și 22,3), era capitala provinciei Cilicia, așezată pe malurile râului Cydnus. A fost unul din marile centre economice și culturale ale lumii romane.*

[2] *Unii cercetători o identifică pe Sfânta mucenită Pelaghia din Tars cu Sfânta Pelaghia din Antiohia.*

Pelaghia râvnea mai presus de toate să îl întâlnească pe episcopul creştin al oraşului, Linus [3] din Tars, ca să poată fi botezată de el [4]. Pentru că se ferea însă de mama ei şi de neamurile ei păgâne, a cerut într-o bună zi să i se îngăduie să meargă să o viziteze pe doica ei, care o crescuse, care stătea într-un sat, în afara zidurilor oraşului. Iniţial, mama ei nu i-a îngăduit să plece, însă ea se arăta atât de mâhnită, încât, în cele din urmă, i-a dat voie. Înainte de plecare, i s-a arătat în somn un înger sub chipul unui bărbat cuvios şi luminat la înfăţişare şi îmbrăcăminte, al cărui nume nu îl ştia, dar despre care avea să afle că era chiar episcopul Linus.

Fecioara a plecat aşadar spre doica ei, împodobită cu veşminte scumpe şi însoţită de un mare alai de slujitori. Când a ajuns ca la zece stadii de oraş [5], din voia lui Dumnezeu, i-a ieşit în cale chiar episcopul Linus, care fugise din oraş din cauza persecuţiilor şi pe care l-au recunoscut mai întâi doi slujitori ai ei, creştini în taină, Longin şi Iulian. Văzându-l pe episcop şi recunoscând chipul bărbatului pe care îl văzuse în vis, fecioara l-a întâmpinat şi salutat cu bucurie pe slujitorul lui Hristos. A poruncit slugilor să se oprească şi au făcut popas lângă o dumbravă din apropiere, unde episcopul şi fecioara au stat la o parte, vorbind în taină despre credinţa în Hristos. Fecioara Pelaghia, auzind vorbele episcopului, s-a aprins şi mai tare de dragostea lui Hristos şi i-a cerut episcopului să o boteze.

Prin minune dumnezeiască, un izvor a izbucnit chiar atunci în apropiere, iar Pelaghia se ruga cu stăruinţă episcopului să fie botezată. Însă episcopul se ruşina să facă aceasta, pentru că rămăseseră singuri, iar el nu îndrăznea să se atingă de trupul tinerei fecioare [6] Fecioara Pelaghia a stăruit, căci zărea înaintea ei doi îngeri stând înaintea lor, lângă izvor şi ţinând în mâini o haină albă strălucitoare, cum erau hainele noilor botezaţi. Episcopul, prinzând curaj, a săvârşit atunci botezul singurei fecioare, văzând şi el pe cei doi îngeri acoperind trupul fecioarei cu haina cea strălucitoare.

Şi fiind ea plină de râvnă după botez, i-a dăruit episcopului hainele ei cele scumpe, îmbrăcând în schimb o haină sărăcăcioasă şi spunându-i că nu mai vroia de atunci încolo să primească podoabele şi bogăţiile pământeşti şi cerându-i să împartă preţul lor săracilor. Episcopul Linus mai întâi nu a vrut să le primească, dar, stăruind fecioara, s-a învoit. De atunci, Pelaghia nu a mai primit

---

[3] *Numit şi Clenon sau Licinius, în alte variante.*

[4] *În acea perioadă, episcopul era cel care autoriza şi săvârşea, de obicei, botezurile.*

[5] *Un stadium roman măsura cam 125 de paşi, ceea ce în unităţi metrice ar însemna cam 185m. Prin urmare, aici ar fi vorba de ceva mai puţin de 2km.*

[6] *De obicei, pentru botezul şi mirungerea femeilor, episcopii erau pe vremea aceea asistaţi de diaconiţe femei*

cu nici un chip să poarte veşminte scumpe, ci numai haine modeste şi neîmpodobite, lucru care le distingea atunci pe femeile creştine de cele păgâne.

Atunci Pelaghia s-a întors la slujitorii ei, care erau loviţi de orbire şi nu putuseră să vadă, nici să audă ce se întâmplase până atunci cu fecioara şi episcopul, ci văzuseră doar stând între ei şi cei doi o femeie luminată la chip, având pe cap două coroane având deasupra o cruce [7]. Rugându-se fecioara şi făcând semnul crucii, s-au însănătoşit slujitorii, iar ea le vorbea tuturor despre credinţa în Hristos.

Ajungând la doica ei, Pelaghia a petrecut o vreme acolo, cu bucurie. Văzând însă doica ei că fecioara devenise creştină şi că stăruia în purtările ei să se arate mereu ca mireasă a lui Hristos, doica, şi ea creştină în taină, a rugat-o să nu rămână ascunsă acolo, ci să se întoarcă la mama ei, ca să nu abată asupra întregii sale familii persecuţiile care ameninţau pe oricine era descoperit a fi creştin. Ascultând rugămintea doicii, fecioara s-a întors acasă.

Mama ei, văzându-şi fiica îmbrăcată în haine sărăcăcioase, nu înţelegea de ce fiica ei se purta astfel. Dar, aflând de la unele slugi ce se petrecuse pe drum, a trimis veste împăratului, cerându-i să trimită soldaţi care să-l caute şi să-l prindă pe episcopul care, după socotinţa ei, îi atrăsese fiica la credinţa creştină, pe atunci scoasă în afara legii în Imperiul roman.

Împăratul a trimis atunci trupe care să îl prindă pe sfântul episcop, însă aceştia l-au căutat zadarnic, nereuşind să îl găsească.

Prinzând de veste fecioara de cele făcute de mama ei, a fugit şi ea de acasă şi s-a ascuns într-un loc tainic, împreună cu slujitorii ei creştini. Auzind însă că mama ei se îmbolnăvise de întristare pentru că nu o mai găsise, şi voind să abată înapoi asupra ei persecuţiile îndreptate, din pricina ei, asupra episcopului, s-a întors acasă şi s-a rugat cu stăruinţă de maica ei să îi îngăduie să rămână fecioară şi creştină. Mai mult decât atât, a încercat să o atragă şi pe mama ei la credinţa creştină. Aceasta însă nu s-a înduplecat, ci a mai făcut o încercare, dând de veste fiului împăratului că fecioara se făcuse creştină.

Auzind acestea, fiul împăratului a fost cuprins de disperare. Ştiind, pe de-o parte, statornicia în credinţă a creştinilor, iar pe de altă parte persecuţiile necru-

---

[7] *Poate o imagine a Maicii Domnului sau mai probabil o imagine a Bisericii, cele două coroane semnificând Vechiul şi Noul Testament, încununate de jertfa Mântuitorului. O imagine asemănătoare a Bisericii ca femeie minunată o regăsim în cartea, foarte populară printre creştinii primelor veacuri, Păstorul lui Herma*

țătoare la care aceștia erau supuși, după porunca tatălui său, acesta și-a luat singur viața, înjunghiindu-se cu sabia.

Mama Pelaghiei, auzind acestea, s-a înspăimântat, temându-se ca nu cumva împăratul, mânios, să nu-i pedepsească întreaga familie și a trimis-o înaintea împăratului [8], la judecată.

Văzând însă frumusețea ei, Dioclețian a poftit-o pentru el însuși și a hotărât să și-o ia ca femeie pentru sine, socotind totodată că astfel avea să reușească să o abată și de la credința ei în Hristos. Făcând daruri alese mamei ei, a păstrat-o pe fecioară, cu cinste, în palatele lui. A hotărât să o ia de soție, însă Pelaghia, văzând cruzimea împăratului, a refuzat cererea lui, numindu-l nebun și mărturisind că era creștină și că Îl avea drept singur Mire pe Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Mânios, împăratul a poruncit ca fecioara să fie închisă într-un bou de aramă încins. Nu a cedat nici la rugămințile celor din jur care îl rugau să o cruțe. Au stăruit și pe lângă fecioară unii, îndemnând-o să se lepede de Hristos și să primească cererea împăratului, însă fecioara a rămas statornică în credința ei. În ciuda împotrivirilor ei, împăratul a poruncit să fie dezbrăcată înaintea lui și apoi aruncată în boul cel aprins. Făcându-se porunca lui, fecioara L-a mărturisit încă o dată pe Hristos, apoi de bunăvoie s-a îndreptat spre boul cel aprins, prinzându-se de coarnele lui, după care a intrat singură înăuntrul lui. Trupul ei s-a topit ca ca ceara, răspândind în întregul oraș o mireasmă de mir binemirositor, și astfel fecioara Pelaghia și-a dat viața pentru Hristos, primind cununa muceniciei.

Ca să nu mai rămână nimic din trupul fecioarei, împăratul a poruncit ca oasele ei să fie aruncate în afara orașului și să fie aruncate pe un munte din apropiere, ca să fie lăsate drept pradă păsărilor și fiarelor sălbatice. Patru lei au venit însă la locul acela și, în loc să le mănânce, au păzit sfintele moaște ale Pelaghiei, până când episcopul Linus le-a descoperit și le-a strâns, așezându-le cu cinste într-un loc ferit.

După legalizarea creștinismului în imperiu, Constantin cel mare a construit o biserică în cinstea ei pe locul unde erau adăpostite moaștele sfintei.

---

[8] *Potrivit relatării din „Viețile Sfinților”, la Roma. Este mai probabil însă să fi fost vorba de Nicomidia, în Asia Mică, unde împăratul Diocleţian îşi stabilise capitala pentru partea răsăriteană a Imperiului. Potrivit sistemului Tetrarhiei (în care administrarea teritoriului Imperiului era împărțit între patru împărați, doi Augusti, împărați majori și doi Cezari, împărați minori), Diocleţian era primul împărat, Augustus al Imperiului de Răsărit.*

Wikipedia - Pelaghia din Tars

Născută: Tarsos, Turcia
Decedată: Roma, Imperiul Roman de Răsărit

Miniatură din Menologul lui Vasile al II-lea

Pelaghia (în greacă Πελαγία; d. începutul secolului al IV-lea), cunoscută ca Pelaghia din Tars și Sfânta muceniță Pelaghia (în greacă Πελαγία ἡ Μάρτυς, Pelagía ē Mártys), este o sfântă muceniță creștină legendară care a trăit în orașul Tars din Cilicia (regiune aflată în partea de sud-est a provinciei romane Asia Minor) în timpul domniei împăratului roman Dioclețian (284-305). [9] Inițial, ea era prăznuită pe 8 octombrie, împreună cu Pelaghia fecioara și cu Pelaghia, care a fost mai înainte desfrânată, [10] ambele din Antiohia și după a căror poveste a

[9] *Lives of all saints commemorated on May 4. Retrieved 2010-06-12.*
[10] *Ἡ Ἁγία Πελαγία ἡ Μάρτυς. (Sinaxarul grecesc) 4 Μαΐου. ΜΕΓΑΣ ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ.*

fost probabil modelată ulterior povestea ei.[11] În Biserica Romano-Catolică, sărbătoarea ei a fost mutată în cele din urmă pe 4 mai. [12]

Legendă

Potrivit tradiției, Pelaghia era o tânără frumoasă și cu purtări alese. Se spune că fiul împăratului Dioclețian, moștenitorul tronului, s-a îndrăgostit de ea și a vrut să o ia de soție. Ea dobândise anterior învățătura creștină de la o slujnică și fusese botezată de episcopul locului, Clinon, care trăia în ascunzișurile pădurii pentru a se feri de persecuții; astfel a refuzat cererea în căsătorie deoarece jurase să-și păstreze virginitatea și să se dedice lui Hristos.[13] Disperat, fiul lui Dioclețian s-a sinucis.

Pelaghia a fost trimisă la Roma de către mama ei păgână, unde Dioclețian i-ar fi cerut să devină soția sa. Ea l-a refuzat, numindu-l nebun. Tulburat de aceste evenimente, Dioclețian a dispus să fie judecată și, văzând că nu-i poate clinti credința creștină, a poruncit să fie aruncată într-un cuptor aprins pentru a arde de vie, iar mirosul de smirnă s-a răspândit în întreaga Romă. În unele versiuni, ea a fost închisă într-un taur de metal, căruia i s-a dat foc.

Povestea se încheie cu relatarea că păgânii au trimis patru lei pentru a se hrăni cu oasele ei, dar animalele i-au protejat oasele de vulturi și de ciori până când un episcop creștin le-a putut recupera.

Aspecte istorice

Povestea ei are o bază istorică subțire, deoarece Dioclețian avea o fiică pe nume Valeria, dar nici un fiu - un fapt de o importanță considerabilă pentru istoria domniei lui. Cu toate acestea, el a realizat ultima persecuție majoră a creștinilor din Istoria Romană, iar multe dintre victimele sale au fost într-adevăr arse de vii. Astfel, Pelaghia ar fi putut fi de fapt o martiră a acelor timpuri, chiar dacă în circumstanțe diferite de cele relatate în povestea ulterioară.[necesită citare] Mult mai probabil, comemorările martirei atestate istoric cu numele de Pelaghia în orașul Tars au determinat, probabil, o înfrumusețare a poveștii sale și i s-a atribuit o origine locală.

Constantin cel mare a construit o biserică pe locul în care, potrivit tradiției, au fost înmormântate moaștele ei.

---

[11] *Saint Pelagia of Tarsus. Retrieved 02/07/2010.*
[12] *Kirsch (1911).*
[13] *Emil Preda, Dicționarul sfinților ortodocși, Editura Lucman, București, 2000, p. 240.*

Bibliografie

Kirsch, Johann Peter (1911), „Pelagia”, în Herbermann, Charles G.; Pace, Edward A.; Pallen, Condé B. et al., Catholic Encyclopedia: An International Work of Reference on the Constitution, Doctrine, Discipline, and History of the Catholic Church, Vol. 11, New York: Robert Appleton Co.

Icoane

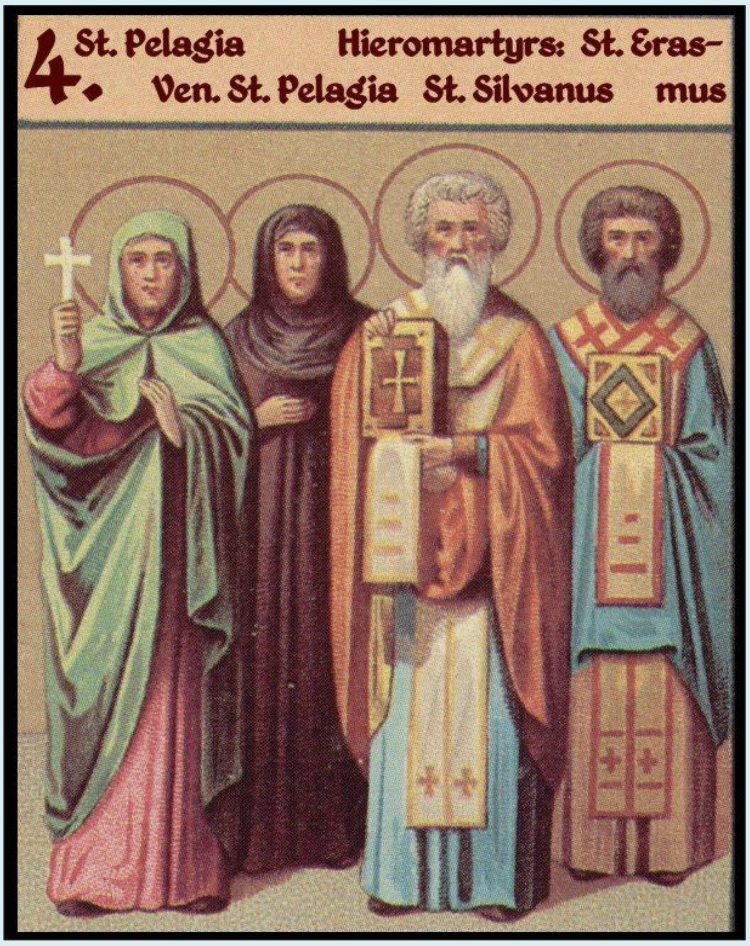
4. St. Pelagia Hieromartyrs: St. Eras-
Ven. St. Pelagia St. Silvanus mus

СВ·МЧН
ПЕЛАГІЯ
ТАРСІЙСКАЯ

Ο. Κ.
ΜΕΛΑΝΙΑ
Ο. Κ
ΠΕΛΑΓΙΑ.

Sfânta muceniţă Pelaghia şi Sfântul cuvios Nichifor

ΝΙΚΗ
ΦΟΡΟΣ
Η ΑΓΙΑ
ΠΕΛ
ΓΙΑ

Sf. Cuv. NICHIFOR
Sf. Mc. PELAGHIA
4 mai

SF. CUV. NICHIFOR
SF. MC. PELAGHIA
4 mai

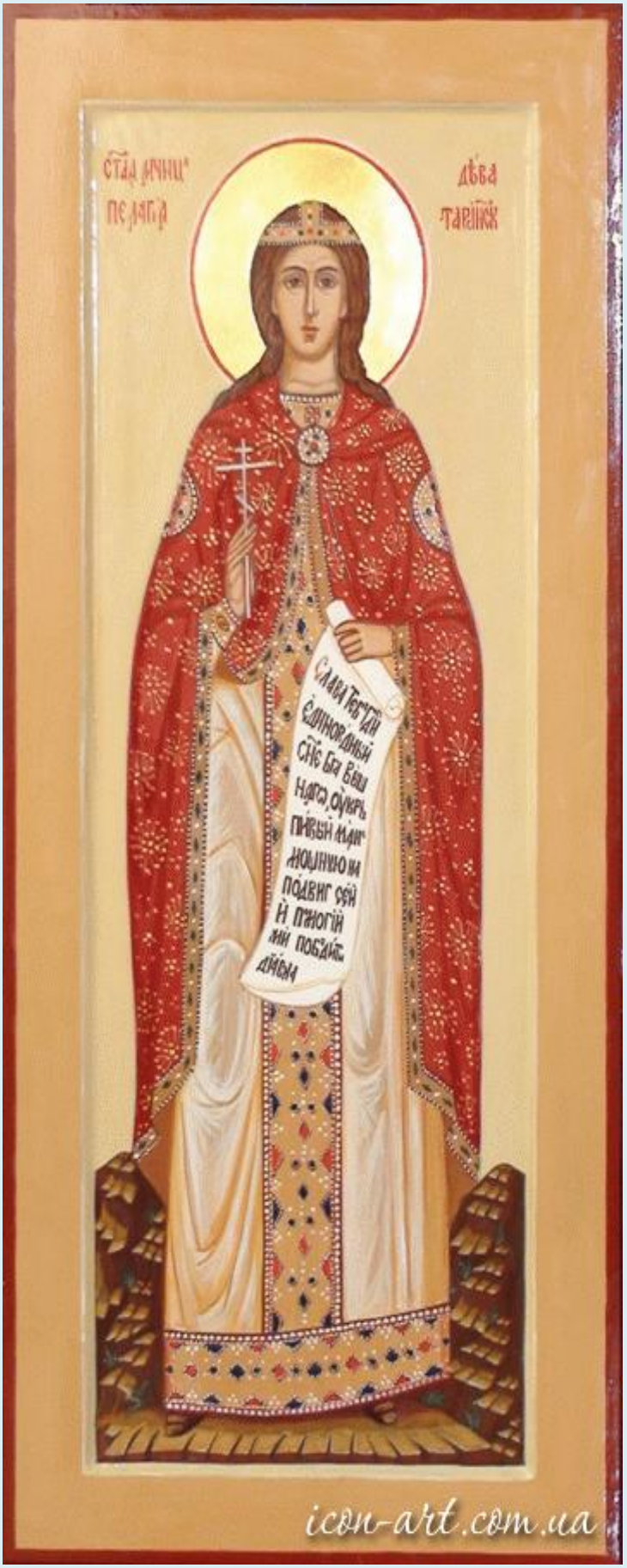
icon-art.com.ua

СВ МЦ
Пелагія
СВ МЦ Наталія
СВ АП Андрей
Icon_SV.ru

СТАЯ
ПЕЛАГ
ІЯ
ЛИЧНЦА
ТАРСІИ
СВ
АЗЪ
ОБРУЧИ
ХСЯ СНУ
БЖІЮ ЦРЮ
БЕЗСМЕ
РТНОМУ

DOXOLOGIA.ro
Sf. Mc.
Pelaghia

SF. MC.
PELAGHIA

Troparul Sfintei Mucenițe Pelaghia din Tars

4 Mai - Glasul 4

Mieluşeaua Ta, Iisuse, Pelaghia, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc și pe Tine căutându-Te mă chinuiesc și împreună mă răstignesc, și împreună mă îngrop cu Botezul Tău; și pătimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine; și mor pentru tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primește-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ție. Pentru rugăciunile ei, ca un milostiv, mântuiește sufletele noastre.

Bucură-te, Sfântă muceniţă Pelaghia, mireasă a Domnului!